

መልእክት ዘቅዱስ አትናቴዎስ ቁጥር ዐሥራ አንድ

ፍጹም ስለሆነው ሰማያዊው ዓለም

ቅዱስ ጳውሎስ ጽድቅና ትሩፋትን ታጥቆ ይኖር ነበር። ያመኑትን ወደ ጌታ ይጠራ ነበር። የሚያውቀውም ስለራሱ አልነበረም። ስለመልክም ሥራና ስለምስጋና ነው እንጂ። በፍቅርና በጽድቅ መንገድ ስለመኖር ነው እንጂ። በየጊዜውም በእነዚህ ነገሮች ያድግ ነበር። ወደ ሰማያዊውም ሥፍራ ተነጠቀ። ወደ ገነትም ተወሰደ። የመልእክትንም ቋንቋ ሰማ። ከሰዎችም በላይ ለመሆን በቃ። በተመለሰም ጊዜ ለሰዎች ሁሉ እንዲህ ብሎ ሰበከ «ከዕውቀት ከፍለን እናውቃለን፤ ከትንቢትም ከፍለን እንናገራለን፤...ዛሬስ ከዕውቀት ከፍዬ አውቃለሁ፤ በዚያን ጊዜ ግን እኔ ደግሞ እንደታወቅሁ አውቃለሁ» /1ኛ ቆሮ. 13÷9፤12/ በእውነትም በሰማይ ባሉ ቅዱሳን ዘንድ ሁሉ እንደራሳቸው ዜጋ የታወቀ ነበርና። ወደፊት ከሚገለጸውና ፍጹም ከሆነው ጋር ሲነጻጸር በዚህ ዓለም ላለ የሚያውቀው ከፊል ነበር። ለእነዚያ ግን ላደረጋቸው በጌታ ለታመነባቸው ነገሮች ፍጹም ነበር።

እርሱ ራሱ «እንግዲህ ፍጹማን የሆን ሁላችን ይህን እናስብ» እንዳለው /ፊል. 3÷15/ ወንጌል በእስራኤል ሕግ ለተደገፈው አገልግሎት ፍጻሜና እውነት ነው። የወደፊቱም ነገር አሁን ያለው ነገር ፍጻሜ ይሆናል። ስለዚህ ወንጌልም ይፈጸማል፤ ያመኑትም ቅዱስ ጳውሎስ «የሚያየውንም ማን ተስፋ ያደርገዋል የማናየውን ግን ተስፋ ብናደርገው በትዕግስት እንጠባበቃለን» ብሎ እንደተናገረው ተስፋ ያደረጉትን አሁን በዓይናቸው ያላዩትን ይቀበላሉ። /ሮሜ. 8÷24/ ይህ ብፁዕ ሰው ይህን መልክ ተላብሷል። ሐዋርያዊ ጸጋ ለእርሱ ሆኖለታል። «ሰው ሁሉ እንደ እኔ ሊሆን እወዳለሁ» ብሎ እንደተናገረ /1ኛ ቆሮ. 7÷7/ ጸጋው ድንቅ ነው።

እግዚአብሔርን የሚያገለግሉ የአልፍ አእሳፋት ኅብረት የሆነችው መንግሥተ ሰማያትም ታላቅ ናት። ምንም እንኳን ሰው በጠባቡና በቀጥተኛዋ መንገድ አልፎ የሚገባበት ብትሆንም ዛሬም ድረስ ከሌላም ሥፍራ ሁሉ የላቀ የሚገባበት ሊሰፈር ሊመጠን የማይቻል ሥፍራ አለው። ወራሾችና የዓይን ምስክሮች የሆኑ እነርሱ «ወደ ወጥመድ አገባኸን» በማለት እንደተናገሩት ከተቀበሉት መከራ ጋር ሲያነጻ ጽሩት «ወደ ዕረፍትም እወጣኸን» አሉ። ዳግመኛም «በጭንቀቴም አሰፋኸልኝ» አሉ። /መዝ. 62፤ 41/

ወንድሞቼ እውነት እላችኋለሁ። የቅዱሳን መንገድ ጠባብ ናት፤ «መኖሪያዬ የራቀ እኔ ወዮልኝ» /መዝ. 120÷5/ እንዳለ ወደፊት የሚመጡትን በመናፈቅ ይታመማሉና። ወይም ቅዱስ ጳውሎስ ለቆሮንቶስ ሰዎች «እንደገና ስመጣ በእናንተ ዘንድ አምላኬ እንዲያዋርድኝ አስቀድመውም ኃጢአት ከሠሩትና ሰላደረጉት ርክሶችና ዝሙት መዳራትም ንስሐ ካልገቡት ወገን ስለብዙዎች ምናልባት አዝናለሁ ብዬ እፈራለሁ» /2ኛ ቆሮ. 12÷21/ ብሎ እንደጻፈውና ነቢዩ ሳሙኤል ለሳዖል ጥፋት እንዳዘነው ኤርምያስም ስለወገኖቹ ምርኮ እንዳለቀሰው ለሌሎች ሰዎች መዳንም ይጨነቃሉ ይተጋሉና። ነገር ግን ከእነዚህ መከራዎችና የሐዘን የሰቆቃ ወራት በኋላ ከዚህ ዓለም ሲለዩ ሰማያዊ መከራ ስቃይና ሰቆቃ የሌለበት ደስታ ሐሲት እርካታን ይቀበላሉ።

የቅዱሳንን ቃል ስለማከበር

ወንድሞቼ እኛም እንግዲህ በእንዲህ ያለ ሁኔታ /ወውድ ውስጥ ያለን ስለሆንን በጽድቅ መንገድ ላይ በምናደርገው ጉዞ አንዛል። እነሆ «እኔ ክርስቶስን እንደምመስል እኔን ምስሉ» ሲል መክሮ ናልና። /1ኛ ቆሮ. 11÷1/ ነገር ግን «በእውነትም የአሕዛብ አስተማሪ» ሆኗል። /1ኛ ጢሞ. 2÷7/ በእነርሱ በኩል እኛም ሁሉ ገስጸን እንጂ። በአጭሩ ለመናገር ለእያንዳንዳቸው የጻፈላቸው ቃል ለሰዎች ሁሉ

የተሰጠ ትእዛዝ ነው። ለሮሜ፤ ለአፈሪካ ሰዎችና ለፊልሞና በጻፈው መልእክቱ የተለያዩ ሰዎችን በተማጽኖ ሲመክር ነበርና። በገላትያና በቆሮንቶስ ሰዎች እንዳደረገው አንዳንዶችንም በቁጣ ሲገስጽ ነበር።

የቆላስያስና የተሰሉ-ንቄ ሰዎችንም መክሯል። የፊልጵስቦስ ሰዎችንም አመሰግኗል፤ በእነርሱም ደስ ተሰኝቷል። ለዕብራውያንም ሕግ ለእነርሱ ጥላ እንደነበር አስተምሯል። የተመረጡ ልጆች ጢሞቴዎስና ቴቶ በራቀ ጊዜ እንዲያስታውሱ አብረውት ባሉ ጊዜ ትእዛዛትን ሰጣቸው። እርሱ ለሁሉም ሰው ሁሉን ሆኖ ነበር። ራሱንም ፍጹም አድርጎ በነገር ሁሉ ያድናቸው ዘንድ ትምህርቱንም ለእያንዳንዱ እንዲሰማ አድርጎ አቅርቧል። ስለዚህ ቃሉ ሁሉ ያለፍሬ አልነበረም። በሁሉም ቦታ እስከ አሁንም ድረስ ፍሬ ያፈራ ነበር እንጂ።

እንግዲህ ወዳጆቹ የሐዋርያውን ሐሳብ /መንገድ/ እንፈልግ ዘንድ የሚገባ ነው። በመልእክቶቹ መጀመሪያ ብቻ ሳይሆን በመካከልና በመዝጊያዎቹም ጭምር ምክርና ተግላጽን የያዙ ነበሩ። በእናንተ ጸሎት የዚህን ቅዱስ ሰው አሳብ /ዕቅድ/ በምንም ምክንያት ቢሆን ሳልዋሽ ማቅረቤን እንደምታምኑ ተስፋ አደርጋለሁ። እርሱ በእነዚህ ሰማያዊ ነገሮች የተካነ ነበርና። የሰማያዊውንም ቃል ምስጢር /ኃይል/ ያውቅ ነበር። ስለክርስቶስ የሚናገረው ቃል ስለእርሱም ያለው ምስጢር ይገለጥ ዘንድ፤ ከዚያም ደግሞ የሰዎችን ምግባር ጠባይ ልምድ ለማረቅ፤ ጌታ ያዘዘቸውንም ትእዛዛት ይፈጽሙ ዘንድ መሻቱ ያድርባቸው ዘንድ ይተጋ ነበር።

ከቃሉም በፊት የቃሉን ባለቤት ስለማወቅ

ወደ ሕግጋት የሚያደርሰው መሪ ካልታወቀ ማንም ቢሆን እነርሱን ወደማክበር ሊደርስ አይችልም። የእግዚአብሔር አገልጋይ መሲሞ ይህንን ዘዴ /መንገድ/ ተጠቅሟል። ከእግዚአብሔር የተሰጡትን ትእዛዛት ባወጀ ጊዜ አስቀድሞ እግዚአብሔርን ስለማወቅ ተናግሯልና። «እስራኤል ሰማ አምላካችን እግዚአብሔር አንድ እግዚአብሔር ነው»

አለ። /ዘጸ. 6፡4/ እርሱን አስቀድሞ ከገለጠላቸው በኋላ፤ በእርሱም መጠን እንደሚገባቸው ካስተማራቸው በኋላ፤ እርሱ እውነተኛው አምላክ መሆኑን ካሳሰባቸው በኋላ ሰው እርሱን ደስ የሚያሰኝበትን ሕግ «አታመንዝር፤ አትሰረቅ» እያለ ከሌሎች ትእዛዛት ጋር መናገሩን አስከተለ።

በሐዋርያት ትምህርት መሠረትም «ወደ እግዚአብሔር የሚደርስ እግዚአብሔር እንዳለ ለሚፈልጉትም ዋጋን እንዲሰጥ ያምን ዘንድ ያስፈልገዋል» /ዕብ. 11፡6/ እንግዲህ እርሱን መፈለግ መልካም ሥራ ነው። ነቢዩ «እግዚአብሔር በሚገኝበት ጊዜ ፈልጉት ቀርቦም ባለጥሩት ክፉም ሰው መንገዱን በደለኛም ሰው አሳቡን ይተው» እንዳለው። /ኢሳ. 60፡6-7/

እንዲሁም ደግሞ ኖላዊ ዘረማስ «ከሁሉም ነገር በፊት እነዚህን ሁሉ ነገሮች የፈጠረና ያጸናውን ካለመኖር ወደ መኖር ያመጣ አንድ አምላክ እግዚአብሔር እንዳለ እመን፤» ባለው የምስክርነት ቃሉ ሰው ባይቆጣ መልካም ነው። ከዚያ አልፎ የጌታን ቃል የጻፉት ብፁዓን ወንጌላውያን በወንጌል መግቢያ አስቀድመው ስለመድኃኒታችን ጻፉት። የሆነውን ሁሉ በተረኩልን ጊዜ ቀድሞ ጌታ ፈጣሪ እንደሆነ ይታወቅ ዘንድ እናምንም ዘንድ ነው።

ይህ ካልሆነ አስቀድሞ ከእናቱ ማኅፀን ጀምሮ ዕውር የነበረ ውንና ሌሎችንም ዓይነ ሥውራን ያበራው፤ ሙታንን ያነሣው፤ ውጋውን ወደ ወይን ጠጅ የለወጠው፤ ለምጽሞችን ያነጻውን እርሱን ሊያምኑት እንዴት ይችላሉ? እርሱ ፈጣሪ መሆኑን «በመጀመሪያው ቃል ነበረ፤ ቃልም በእግዚአብሔር ዘንድ ነበረ፤ ቃልም እግዚአብሔር ነበረ» /ዮሐ. 1፡1/ ብለው ባያስተምሩ ኖሮ፤ እንደ ማቴዎስም ከጻዊት ዘር የተወለደው እርሱ አማኑኤል የእግዚአብሔር ልጅ እንደሆነ ባያስተምሩ እርሱን አይሁድና አርቶዳውያን ፈታቸውን ያዞሩበትን ጌታ እኛ ባልተቀበልነው ባላመለክነውም ነበር።

ስለዚህ ሐዋርያውም ሺሁሉም ወገን መልእክት ሲልክ

እንደሚያደርገው ይልቁንም ለተወዳጅ የመንፈስ ልጁ እንዲህ ሲል መክሮታል፤ «አንተ ግን በተማርህበትና በተረዳህበት ነገር እንተህ ኑር» /2ኛ ጢሞ. 3÷14/ 2÷8/ እነዚህን ነገሮች መናገር ለእርሱ ተስተቶታል። ዘወትርም ያስታውስ ዘንድ «ይህን አሰብ ይህንም አዘውትር» በማለት /1ኛ ጢሞ. 4÷15/ ጽፎለታል።

ለጽኑ የጸሎት ትጋት /ተመሰጠ/ እና ለማያዊውን ቃላት ለማሸገፍ፣ ከእግዚአብሔር ጋር ያለንን ኅብረት ለማጠናከር፣ ተረት ያልሆነና የ ጸና እርሱን መውደድን ለማፍራት እንችል ዘንድ፣ ይህንንም እናስብ ዘንድ ስለራሳችንም ስለሌሎችም በድፍረት እንናገር ዘንድ «ከእግዚአብሔር ፍቅር የሚለየን ማነው?» ልንል ይገባል /ሮሜ. 8÷35/። እንዲህ የሚሆኑ ሰዎች በእግዚአብሔር ላይ ጽኑ የማይናወጽ እምነት ከያዙ፣ አንድ ልብም ከሆኑ እንደ ጽዮን ተራራ፣ የጸኑ ናቸው። እልፍ አእላፍ መከራና ቁጣ ቢደርስባቸው በጽኑ ዐለት ላይ የተመሠረቱ ናቸው፤ እርሱም ክርስቶስ ነው።

ዝንጉዎች በእርሱ ደስ አይሰኙም፤ በተጨማሪም ካሉት ከዚህ ዓለም ጋላፊ ነገሮች ሌላ ለእነርሱ የተሻለ ክብር አይታያቸውም፤ ስለእምነት ነገር የተገነዘቡና የተረጋጉ አይደሉም። «የዚህ ዓለም አሳብና የባለጠግነት መታለል ቃሉን ያንቃል» /ማቴ. 13÷22/ ወይም ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በምሳሌ እንዳስተማረው በተነገራቸው ቃል አምነው ለጊዜው ቢቆዩም አይጸኑምና በስደት ጊዜ ስለቃሉም መከራ በመጣ ጊዜ ይሰናከላሉና።

የክፉዎች ፍፃሜ ጥፋት ስለመሆኑ

ክፉን የሚያስቡ በእምነት ሐሰተኞች ናቸው፤ የሚያስቡት ጽድቅንም አይደለም በደልን ነው እንጂ። በምላሳቸውም ሐሰትን መናገር የለመዱ ናቸው። ክፉውን ያደርጋሉ ቢጸጸቱ እንኳን ሥራቸውን አያቆሙም። ደስታቸውን በክፉ ሥራ ውስጥ ወስነዋልና ባለመመለስ በዚያው ጽኑ። ስለባልንጀሮቻቸው የተሰጣቸውንም ትእዛዛት ረጋገጡ፤

ቅዱሱ «መከራዬን የሚፈልጉ ከንቱን ተናገሩ» በማለት እንደመሰከረ /መዝ. 38÷12/ በመውደድም ፈንታ ክፉን ያደርጉባቸዋል።

የዚህ ሁሉ ክፉ አሳብ ምክንያት ቃሉን በበቂ ያለመረዳት፣ ለመረዳትም ያለመፈለግ ነው። በምሳሌ መጽሐፍም «የአባቱን ትእዛዝ የሚረሳ ክፉውን ቃል ያስባል» ተብሏል። እንዲህ ያለ አሳብ ክፉ በመሆኑ መንፈስ ቅዱስ በእነዚህ ቃላት ይወቅሳል። በሌሎችም ቃላት ይገስጻል። «እጃችሁ በደም ጣታችሁም በበደል ረክሳለች ከንፈራችሁም ሐሰትን ተናግሯልም፤ ምላሳችሁም ኃጢአትን አስምቷል፤ በጽድቅ የሚጠራ በእውነትም የሚፈርድ የለም፤ በምናምንቴ ነገር ታምነዋል፤ ሐሰትን ተናግረዋል ጉዳትን ጸንሰዋል፤ በደልንም ወልደዋል፤ የእባብን እንቁሳል ቀፈቀፉ፤ የሸረረትንም ድር አደሩ፤ እንቀቁሳላቸውንም የሚበላ ሰው ይሞታል፤ እንቁሳሉም ሲሰበር እፋኝት ይወጣል» /ኢሳ. 54÷3-4/።

የዚህ ዓይነቱን ክፉ አሳብ ፍፃሜም «ጽድቅም አላገኘንም፤ ብርሃንን በተስፋ እንጠባበቅ ነበር፤ እነሆም ጨለማ ሆነ፤ ጸዳልን በተስፋ እንጠባበቅ ነበር፤ ነገር ግን በጨለማ ሔድን፤ እንደ እውሮች ወደ ቅጥፋ ተርመሰመስን፤ በቀትር ጊዜ በድግዝግዝታ እንዳለ ሰው ተሰናክልን፤ እንደ ሙታን በጨለማ ሥፍራ ነን፤ ሁላችን እንደ ድቦች እንጮኻለን» በማለት ይገልጻል። /ኢሳ. 54÷5/

ይህ እንግዲህ የክፉት ፍሬ ነው፤ እንዲህ ያለው ዋጋ በዚሁ ልማድ ላሉት የሚሰጥ ነው፤ የስሕተት አካሄድ ለሚኖርበት ሰው የሚያተርፍለት ምንም የለውም። ስሕተትን የሚቃወም ግን ራሱን ያቆማል። የስሕተትን ሥራም አስወግዶ ይጥላል፤ ይቀብራቸዋልም። እነዚህ ነገሮች ለሚኖርባቸው ለእርሱ ወዮለት «በሁለት በኩል ከተሳለ ሰይፍ ይልቅ የተሳለ ይሆናልና» /ዕብ. 4÷12/ እንደ መዝሙረኛው ገለጻ አንደበታቸው «ጥርሳቸው ጦርና ፍላጻ አንደበታቸውም የተሳለ ሾተል ነው።» /መዝ. 67÷4/

የሚደንቀው ነገር ግን በሰው ላይ ክፉ የሚያስብን ሰው የሚነዳው ምንም ነገር የለም፤ በራሱ ጦር ይወጋል እንጂ። ሌሎች ዘንድ ሳይደርሱ በራሳቸው ውስጥ ንዴትን፣ ቁጣን፣ ተንኮልን፣ ጥላቻን፣ መመረርን ይዘዋልና። ምንም እንኳን እነዚህን በሌሎች ላይ ማምጣት ባይችሉ፤ ተመልሰው በራሳቸው ላይ ይሆናሉና እንዲህ ሲል እንደ ጸለየው «ሰይፋቸው ወደ ልባቸው ይግባ» /መዝ. 37÷15/ ዳግመኛም በምሳሌ «በኃጢአቱ ገመድ ይታሰራል» እንደተባለ /ምሳ. 5÷22/

አይሁድ በአሳባቸው በጌታ ላይ ለመነሣት በተስማሙ ጊዜ በራሳቸው ላይ ቁጣ ሊያመጡ እንደሚችሉ ዘነጉ። ስለዚህ በቃሉ እዘነሳቸው «አሕዛብ ለምን ያጉረመርማሉ? ወገኖቻቸው ለምን ከንቱን ይናገራሉ» አለ። /መዝ. 2÷1/ በእርግጥም የአይሁድ አሳብ በሕያው ቃል ላይ ሞትን ሊያመጡ ማስባቸው ከንቱ ነበር። በአብ ቃል ላይ ምክንያታዊ ያልሆነ ክፋትን አደረጉ። ታዲያ እነርሱ በተበተኑ ጊዜ ከተማይቱም በጠፋች ጊዜ የተመለከተ ሰው «በራሳቸው ላይ ክፋን ነገር ሠርተዋልና ለነፍሳቸው ውድ የሥራቸውን ፍሬ ይበላሉና፤ ጸድቁን መልካም ይሆንልሃል በሉት» የተባለባቸውን ቃል ሳያስታውስ አይቀርም /ኢሳ. 3÷9-10/።

ወንድሞች ሆይ! ታዲያ ይህ እውነት አይደል? ስለ መጻሕፍት ሐሳብ በሳቱ ጊዜ «ጉድጓድ የሚምስ ይወድቅበታል፤ ቅጥርንም የሚያፈርስ እባብ ትንድፈዋለች» የሚለውን ቃል አላወቁም ነበርና። /መዝ. 10÷8/ ፊታቸውን ከጌታ ባይመልሱ ኖሮ በመዝሙር የተጻፈውን «አሕዛብ በሠሩት ጉድጓድ ወደቁ፤ በዚያችም በሽሽንት ወጥመድ እግራቸው ተጠመደች» የሚለውን ቃል በፈሩ ነበር። /መዝ. 9÷15/ እንግዲህ እንዴትም «የማያውቁት ጉድጓድ እንደሚቀርባቸው፤ የሽሽጉት ወጥመድ እንደሚይዛቸው» ይህን ያስተውሉ ዘንድ ይገባ ነበር፤ ነገር ግን እነዚህን ነገሮች አላስተዋሉም፤ እንዲሁ አድርገዋልና «ወውቀውትስ ቢሆን የክብርን ጌታ ባልሰቀሉትም ነበር» /1ኛ ቆሮ. 2÷8/

ቅዱሳን በእግዚአብሔር ኃያል ስለመሆናቸው

ስለዚህ የመንግሥተ ሰማያት ደቀ መዛሙርት የሆኑ ከእርሷም የተነሣ የአሁኑንና የቀደመውን ነገሮች ሁሉ ያፈሩ /ያመጡ/ የእግዚአብሔርን ቃል ዘወትር በጌታቸው ተቀምጠው፤ ተነተው ወይም ተነሥተው፤ በመንገድም እየሔዱ የሚያስቡ፤ «ምስጉን ነው በክፉዎች ምክር ያልሔደ፤ በኃጢአተኞች መንገድ ያልቆመ፤ በዋዘኞች ወንበር ያልተቀመጠ፤ ነገር ግን በእግዚአብሔር ሕግ ደስ ይለዋል፤ ሕጉንም በቀንና ሌሊት ያስባል» ተብሎ ከተሰጣቸው /መዝ. 1÷1/ መንፈሳዊ ቃል ኪዳን የተነሣ በተስፋ የሚኖሩ ጸድቅና ታማኝ የጌታ አገልጋዮች በእምነት ላይ ተመሥርተዋል፤ በተስፋ ደስ ይሰኛሉ፤ በመንፈስ የተቃጠሉ ናቸው። «አፌ ጥበብን ይናገራል የልቤም ሐሳብ ማስተዋልን» ለማለት ደፋሮች ናቸው። ዳግመኛም «ሥራህን ሁሉ አስላሰልሁ፤ የእጅህንም ሥራ ተመለከትሁ» እንዲሁም «በመኝታዬ አስብሃለሁ በማለጃም እናገርልሃለሁ» ይላሉ። /መዝ. 49÷3፤ መዝ. 148÷5፤ መዝ. 68÷6/። በእርሱ በአምላካቸው በእግዚአብሔር በደፋርነታቸው /በጀግንነታቸው/ ያይላሉ «አቤቱ ረድኤት መድኃኒቴም» ይሉታል /መዝ. 19÷14/።

ራሳቸውን ለሚመረምሩ ለእነዚያ ልባቸውንም ለእግዚአብሔር ላስገዙ የሚገዳደራቸው አንዳች ነገር አይኖርም። በርግጥም በእግዚአብሔር ላይ ባላቸው እምነት ልባቸው ብርቱ ነው። « በእግዚአብሔር የታመኑ እንደማይታወኩ ለዘላለም እንደሚኖር እንደ ጽዮን ተራራ ናቸው» ተብሎ እንደተጻፈ። /መዝ. 125÷1/። አሳቾች በትዕቢት ዘወትር በድፍረት ቢነሡባቸው፤ የቅድስናቸውን መዓርግ ለመሻር /ለመደምሰስ/ ቢጥሩም፤ በወንድሞች መካከል መለያየትን ቢያመጡ በዚህም ጊዜ ውስጥ ሁሉ ግን እግዚአብሔር ከእነርሱ ጋር ነው። የሚበቀልላቸውም ብቻ አይደለም፤ የሚያድናቸውም ነው እንጂ። ይህ የእግዚአብሔር ቃል ኪዳን ነው። «እግዚአብሔር ስለ እናንተ ይዋጋል እናንተ ዝም ትላላችሁ» ብሏልና። /ዘጸ. 14÷14/ ከዚያ

በኋላም /መከራና ፈተና ሳያሸንፋቸው «በመከራ ታገሡ፤ በጸሎት ጽኑ» ባሉት ሥራ 12÷12/ በቅዱሳን ሐዋርያት ቃል መሠረት የክርስቲያናዊ ሕይወታቸው ልማድ ሆኗል።

ሕግንም በማሰብ እነርሱን በሚገዳደሯቸው ነገሮች ሁሉ ላይ ይነሡሉ። እግዚአብሔርን ደስ ያሰኛሉ። «መከራና ችግር አገኙኝ፤ ትእዛዛትህ ግን ተድላዬ ናቸው» ተብለው የተጻፉትን ቃላት ይናገራሉ። /መዝ. 119÷143/

በሐሳብ ስለሚሠራ መልካም ሥራ አስፈላጊነት

ይሁን እንጂ በሥራቸው ብቻ አይደለም፤ ሰዎች በሐሳብም ወደ መልካም ሥራዎች ይጓዛሉ። ስለዚህም አስከተሎ «ቃልህን አስብ ዘንድ ዓይኖቼ ለመማለድ ቀደሙ» ይላል። /መዝ. 119÷148/። ለፍጹማን መንፈሳዊ ሐሳብ ከሥራቸው ይቀድማል። መድኃኒታችንም ስለ ሕግ ሲያስተምር ስለ ኀልዮ ትኩረት ሰጥቶ ተናግሯል «ሴት ያየ ሁሉ የተመኛትም ያን ጊዜ በልቡ ከእርሷ ጋር አመንዝሯል» ብሏል። ዳግመኛም «በወንድሙ ላይ የሚቆጣ ሁሉ ፍርድ ይገባዋል» አለ። /ማቴ. 5÷28-22/ ቁጣ በሌለበት መግደል አይኖርምና፤ የፍትወተ ሥጋ ሐሳብ በሌለበት የአመንዝራነት ክስ አይኖርምና።

ወዳጆቼ ሕግን ማሰብ በሕግም መመሰጥ አስፈላጊ ነው። «የእግዚአብሔር ሰው ፍጹምና ለበካ ሥራ ሁሉ የተዘጋጀ ይሆን ዘንድ» ከመልካም ሥራም ጋር ባለማቋረጥ በልብ መጫወት /በሐሳብ መነጋገር/ ይገባዋል። /2ኛ ጢሞ. 3÷17/ ቅዱስ ጳውሎስ ለጢሞቴዎስ በላከው መልእክት ወስጥ «ሰውነትን ለሥጋዊ ነገር ማስለመድ ለጥቂት ይጠቅማልና እግዚአብሔርን መምሰል ግን የአሁንና የሚመጣው ሕይወት ተስፋ ስላለው...» /1ኛ ጢሞ. 4÷7-8/ በማለት ለጽኑ የመልካም ሐሳብ ልምምድ ይጠራል፤ ይጋብዛል።

ወንድሞቼ የመልካም ሥራ ባለቤት ለክብር /ለውዳሌ/ የተገባ የሚሆን ሰው ነው። ይህንንም በጢሞቴዎስም በኩል ለሁሉም ተናገረ። ከመልካምነት አስበልጦ ሌላ ምንም ነገር ማሰብ እንደማይገባ

ከምንም ነገር በላይ በእግዚአብሔር ላይ ሳለን እምነት ታላቁን ሥፍራ መስጠትን አመለከተን።

ትእዛዛትን በመጠበቅ የሚያስመስል ቢኖር እንኳ ለክፉ ሰው ምን ጸጋ /ክብር/ አለው? ይልቁንም ኃጥእ ሰው ከሕግም ከፍሎ እንኳ ሊያከብረው /ሊጠብቀው/ አይችልም። መልካም ሥራን የሚሻው አስቀድሞ በሐሳቡ የፈቀደ ነውና። መንፈስም እንዲህ ያለውን ሰው በሚገስጽበት ቃሉ «ሰነፍ በልቡ አምላክ የለም ይላል» ብሏል። ከዚያም አስከትሎ ከሐሳብ ጋር እንደሚጣመር ሲገልጽ «በልቡ» ብሏል /መዝ. 14÷1፤2/።

ክፉ ሰው /ኃጥእ/ በነገር ሁሉ ሰውነቱን ያጠፋል፤ ይሰርቃል፤ ያመነዝራል፤ ይረግማል፤ ይሰከራል፤ እንዲህ ያሉትንም ሁሉ ያደርጋል። ነቢዩ ኤርምያስ ስለእነዚህ ነገሮች እስራኤልን ሲወቅስ «ሕዝቤን እተዋቸው ዘንድ ከእነርሱም አለይ ዘንድ በምድረ በዳ የመንገደኞች ማደሪያን ግን በሰጠኝ ምላሳቸውን ስለ ሐሰት እንደ ቀስት ገተሩ፤ በምድር በፈቱ፤ ነገር ግን ለእውነት አይደለም፤ ከኩት ወደ ከፋት ይሰላሉና እኔንም አላወቁም» እያለ ይጮኽ ነበር። /ኤር. 9÷2/ በዚህም በከፋትና በሐሰት ከበደል ወደ በደል የሚራመዱትን ገስጿል። ነገር ግን እግዚአብሔርን አያውቁምና እምነት አልባ ናቸውና በበደለኛነት ይጸገባቸዋል። ስለመልካም ሥራና እምነት

እምነትና መልካም ሥራ የተጣመሩ ናቸው፤ እኅትማማች ናቸው። በእርሱ የሚያምን መልካምን ያደርጋል። መልካምም ሰው የበለጠ ያምናል። ስለዚህ በከፋት ውስጥ ያለ ማንም ያለ ጥርጥር ከእምነት መንገድ ወጥቶ ይባዛል። ከመልካም ሥራ የተጣለ ሰውም ከእውነተኛ እምነትም የተጣለ ይሆናል።

ቅዱስ ጳውሎስም ደቀ መዝሙሩን ሲመክር በዚሁ ነጥብ ላይ ምስክርነትን ሰጥቷል «ለዓለም ከሚመች ከከንቱ መለፍለፍ ራቅ፤ ኃጢአተኛነታቸውን ከፊት ይልቅ ይጨምራሉና፤ ቃላቸውም እንደ

ጭንቁር ይባላል፤ ከእነርሱም ሂሜኔዎስና ፊሊጦስ ናቸው፤ እነዚህም ትንሣኤ ከአሁን በፊት ሆኗል፤ እያሉ ስለ እውነት ሰተው የአጠንጻንዶችን እምነት ይገለብጣሉ» /2ኛ ጢሞ. 2÷16፤17/

መከራን የሚቀበል መልካምነትን አያቆምም፤ ስለዚህ እምነትን እንዲይዝ «አንተ ግን በተማርሀበትና በተረዳህበት ነገር ጸንተህ ኑር» እያለ ይመክራል። /2ኛ ጢሞ. 3÷14/ ወንድም ወንድሙን ሲረዳው አንዱ ለአንዱ የጸና ግንብ ይሆናሉ። እምነትና መልካም ሥራም እንዲሁ ተያይዘው ያድጋሉ። በአንዱ ውስጥ የሚኖር ማንም በሌላው የግድ ይጠነክራል። ስለዚህ ደቀ መዝሙር በመልካም ሥራ ውስጥ እስከ ፍፃሜው የሠለጠነ እንዲሆን ቢመኝ «መልካሙን የእምነት ገድል ተጋደል» እንደተባለ ለእምነትም ይጋደላል /1ኛ ጢሞ. 6÷12/፤ ለእውነተኛ አምላክ ይዝል። ቀጥሎም በእምነት እውነተኛ አምላክን የሚቃወሙትን ለመቃወም በእምነት ይጋደላል።

እነዚህ ያነሣቸው ሁለት ነገሮች እምነትና መልካም ሥራ፤ ተስፋቸውም አንድ ነው፤ እርሱም ዘላለማዊ ሕይወት፤ እርሱ «መልካሙን የእምነት ገድል ተጋደል...በመልካም መታመን የታመንህለትን የዘላለምን ሕይወት ያዝ» ብሏል፤ ዳግመኛም «እግዚአብሔርን መምሰል ግን የአሁንና የሚመጣው ሕይወት ተስፋ ስላለው...» አለ። /1ኛ ጢሞ. 4÷7፤8/

በዚህም ምክንያት መንፈቀ አረዮሳውያንና ከቤተ ክርስቲያን የወጡ የክርስቶስ ጠላቶች የሆኑ እነርሱ ራሳቸው የሚገቡበትን ያለማመን ጉድጓድ ቆፍረዋል። በከፋት ሥራ እያደጉ የሚሔዱ ናቸውና «ተንኮል የሌለባቸውን ሰዎች ልብ ያታልላሉ» /ሮሜ. 16÷18/ የእግዚአብሔርንም ልጅ ይሰድባሉ፤ እርሱን ፍጡር እንደሆነ፤ ካልነበሩ ነገሮች የተገኘ እንደሆነ ይላሉና። እንግዲህ እነዚህ የሂሜኔዎስና ፊሊጦስ ተከታዮች ናቸውና። ሐዋርያው ግን «ጌታ ለእርሱ የሆኑትን ያውቃል፤ ደግሞም የጌታን ስም የሚጠራ ሁሉ ከዐመፅ ይራቅ የሚለው ማኅተም ያለበት የተደላደለ የእግዚአብሔር መሠረት ቆሟል» በማለት ከከፋታቸው እንድንጠበቅ አስጠንቅቋል። /2ኛ ጢሞ. 2÷19/

ፋሲካን በመልካምነት ስለማክበር

ስለዚህ ሰው ሁሉ በዓልን በአግባቡ ያከብር ዘንድ ከከፋት ቢለይ መልካም ነው፤ ከበደልም ሥራ ሁሉ። ምክንያቱም በከፋ ሥራ የረከሰ ማንም ቢሆን ለአምላካችን ለእግዚአብሔር የፋሲካን መሥዋዕት ይሠዋ ዘንድ አይቻለውምና። ሕዝቡም በግብጽ ሳሉ በግብፅ ለአምላካቸው እንዲሠው ፈርዖን ቢያዝም «ለእግዚአብሔር ለአምላካችን የግጠብፃውያንን ርኩሰት እንሠዋለንና እንዲህ ይደረግ ዘንድ አይገባም» በማለት ሙሴ መመለሱን እናስብ። /ዘጸ. 8÷26/ ከሁሉ በላይ የሆነ አምላክ ከፈርዖን አገልጋዮች ይርቁ ዘንድ ፈቃዱ ነበር። ከብረቱም አጥር ከከፋትም ሁሉ ይርቁ ዘንድ፤ በጥንቃቄም እንግዳ ከሆኑ ሐሳቦች ይጠበቁ ዘንድ የእግዚአብሔርን ዕውቀት መልካምንም ሥራ ይቀበሉ ዘንድ። ስለዚህ እንዲህ አላቸው «ከመካከላቸው ውጤት የተለያችሁ ሁኑ፤ ርከብንም አትገኙ» /2ኛ ቆሮ. 6÷17/ ካልሆነ ግን ከኃጢአት ሊርቅ በመልካምም ሥራ ሊጸና አይችልምና፤ ነገር ግን በመልካም ሥራ በሠለጠነ ጊዜ በእምነትም ለመጽናት ይፈቅዳል። ከዚያም ቅዱስ ጳውሎስ መልካሙን ተጋድሎ ከተጋደለ በኋላ ጻድቅ ዳኛ የሚሰጠውን፤ ለእርሱ ብቻ ሳይሆን እርሱን ለመሰሉ ሁሉ ያዘጋጀውን የጽድቅን አክሊል ያገኛል።

ስለዚህ ይህ መልካም ሐሳብና በመልካም ሥራ የመሠልጠን ነገር የቅዱሳን ሁሉ የዘወትር ኑሮ ነው። ለእኛ ደግሞ በዚህ በበዓል ጊዜ እጅግ አስፈላጊ ነው፤ በዚህ ሰልፍ ውስጥ ከሆንን ከእነርሱ ጋር በዓልን እናደርግ ዘንድ ሰማያዊው ቃል ያዘናልና።

ታዲያ በዓል ከዚህ ሌላ ምንድነው? እግዚአብሔርን በጽናት ማምለክ፤ መልካም ሥራን ማወቅ፤ ልባዊ የሆነ የማያቋርጥ ጸሎት አይደለም? ቅዱስ ጳውሎስም ከዚህ ሰልፍ እስከዘላለም እንዳንወጣ «ሁልጊዜ ደስ ይበላችሁ፤ ሳታቋርጡ ጸልዩ በሁሉ አመስግኑ» በማለት ያዘናል። /1ኛ ተሰ. 5÷16-18/።

ነቢዩ «እግዚአብሔርን አመስግኑ ስሙንም ባርኩ፤ ዕለት ዕለትም ማዳኑን አውሩ» ሲል እንዳነሣሣንም በዓሉን ሳንለያይ በአንድነት በጋራ እናክብር። /መዝ. 95÷1/ ስለዚህ ለዚህ ሰማያዊ ጥሪ የሚዘገይ፤ ጥሪውን የማያከብርስ ማነው? ሁሉን ትተን ወደዚሁ ወደ በዓል ጉባኤ በፍጥነት ልንጓዝ የሚገባ አይደለምን? በአንድ ቦታ ብቻ የሚሆን አይደለም፤ በዓሉ በአንድ ቦታ የሚከበር አይደለምና። ነገር ግን «ደምዘኛው ወደ ምድር ሁሉ ቃላቸውም እስከ ዓለም ዳርቻ ወጧ» /መዝ. 19÷4/ መሥዋዕቱም በአንድ ሥፍራ አይቀርብም ነገር ግን «በየስፍራውም ለስሜ ዕጣን ያጥናሉ፤ ንጹሕም ቁርባን ያቀርባሉ» /ሚሊ. 1÷2/

ይህ ሁሉ በዚህ መንገድ በሁሉም ሥፍራ ሲከወን ምስጋናና ጸሎት ወደ ባዕለጸጋውና ወደ መልካሙ አባት ወደ እግዚአብሔር ይርጋል። ወንድሞቼ በሁሉም ሥፍራ ያሉት ኩላዊት ቤተ ክርስቲያን በደስታና በሐሴት ለእግዚአብሔርም በሚቀርብ በአንድ አምልኮ በዓሉን ስታከብር፤ ሁሉም ሰዎች በጋራ የምስጋና መዝሙርን ባቀረቡ ጊዜ፤ አሜን ባሉም ጊዜ በዓሉ እንዴት የተባረከ አይሆን! ታዲያ በዚያን ጊዜ በሚገባ የሚጸልይ ማነው? በዚያ ጊዜ የተገዳዳሪዎች ሁሉ ቅጽር ይልቁንም የኢያሪኮ ግንብ ይፈርሳልና የመንፈስ ቅዱስም ጸጋ በሰዎች ሁሉ ላይ ይወርዳል፤ የመንፈስ ቅዱስም መምጣትን የተረዳ ሰው ሁሉ «በማለዳ ምሕረትህን እንጠግባለን፤ በዘመናችን ሁሉ ደስ ይለናል፤ ሐሴትም እናደርጋለን» ይላል /መዝ. 90÷14/።

መከራን ከመታገሥ ጋር በዓልን ስለማክበር

እንግዲህ ይህ ከሆነ ከቅዱሳን ጋር እንጨኽ፤ በተለይም በዚህ ጊዜ በአውሳብዮስ ተከታዮች በክፋት የሚደርስብንን መከራና ፈተና ከምንም ባለመቀጠር በዚህ ነገር ከእኛ አንዳችንም አንጣል /አንውደቅ/። አሁንም እንኳን በእግዚአብሔር ረድኤት ስለሚሆን መልካም ሥራ ሁሉ ሊያቆስሉን ይወዳሉና። በከላቸውም ሞታችንን ለማቅረብ ይወዳሉ። ነገር ግን እንደ እግዚአብሔር አገልጋዮች በመከራ ጊዜ ሁሉ አዳኛችን

እንደሆነ እናውቃለን።

አስቀድሞ ጌታችን «ሲነቅፏችሁና ሲያሳድዷችሁ በእኔም ምክንያት ክፋውን ሁሉ በወሽት ሲናገሩባችሁ ብፁዐን ናችሁ፤ ዋጋችሁ በሰማያት ታላቅ ነውና ደስ ይበላችሁ፤ ሐሴትም አድርጉ» በማለት ቃልኪዳን ሰጥቶናልና። /ማቴ. 5÷11፤12/ ይህ የቤዛችን የራሱ ቃል ነው። መድኃኒታችን የደረሰበት መከራ ዳግም እርሱን በሚፈሩት በቅዱሳን ወገኖች ላይ አሁንም ይደርሳል እንጂ በዚህ ዓለም ባሉ በሰዎች ሁሉ የሚደርስ አይደለም። ስለዚህ ጠላቶቻችን ብዙ በገፉን ቁጥር ብዙ ነጻነት አለን። ምንም እንኳን ቢሰድቡንና ቢነቅፉን በአንድነት እንቁም። እነርሱ አብዝተው ከመልካም ሥራ በራቁ መጠን እኛ ደግሞ በታላቅ ድፍረት «ይህ ሁሉ በእኛ ላይ ደረሰ አልረሳንህም» እያልን እንሰበክ /መዝ. 44÷17/። እንጂ ያንተን /የጌታን/ ህላዌ ካልነበሩ /በኋላ ከተፈጠሩ/ ጋር እንደሆን ከሚናገሩ ከአርዮላ ውያንና ከማኒ ወገኖች ጋር በክፋት አንተባበርም። ከዘላለም እስከ ዘላለም ከአብ ጋር የነበረ ቃል ከእርሱ ከራሱ ከአብ ጋር ነበርና።

ወገኖቼ እንግዲህ በዓልን እናክብር። በመጨነቅና በማዘን አይደለም፤ ከመልካም ሥራ የተነሣ በመጡብን ጊዜያዊ ፈተናዎች ምክንያት ከመናፍቃን ጋር ኅብረት በመፍጠር አይደለም። ደስታና ሀሴታችንን የሚያበዛ የምስጋና መሥዋዕት በማቅረብ በዚያም በመሳተፍ ነው እንጂ። እንደ ቃየንም ልባችን እንዳያዝን፤ እንደ ታማኝና መልካም የእግዚአብሔር አገልጋይ «ወደ ጌታህ ደስታ ግባ» የሚለውን የምሥራች ቃል እንሰማ ዘንድ /ማቴ. 25÷21/።

አንዳንዶች እንደሚያስቡት ይህንን የበዓል ትንሣኤ ዕለት የሐዘንና የሰቆቃ ልናደርገው አይገባም፤ በደስታና በሐሴት ተሞልተን በዓሉን ልናክብር ይገባል። ይህን በዓል የአይሁድን የሐሰት ትምህርት አስበን ወይም ወልድን ከመለኮታዊ ክብሩ የለዩ፤ ከፍጡራንም ጋር የቆጠሩትን የአርዮላውያንን ትምህርት መሠረት አድርገን አይጠ

ደለም። ከእርሱ ከጌታ የተቀበልነውን እውነተኛ የሃይማኖት ትምህርት እየተመለከትን እንጂ። የአይሁድ ስላቅ የአርዮሳውያንም ወሰን የለሽ ድፍረት /ጭካኔ/ የሐዘን ስሜት ይከስታል እንጂ ምንም አያመጣምና። እነዚያ አይሁድ አስቀድመውም ጌታን በቅለውታልና፤ እነዚህ አርዮሳውያን ግን እርሱ ፈጣሪ አይደለም ፍጡር እንጂ ብለው አይሁድ ወደ እርሱ ያቀረቡለትን ሞት የማረከበትን መፃሪግ ሊነሱት ወደዱ እንጂ። እርሱ ፍጡር ቢሆን ኖሮ በሞት በተያዘ ነበር። እንደ ቅዱሳት መጻሕፍት ምስክርነት ግን እርሱ ፍጡር ሳይሆን የፍጡራን ሁሉ ጌታ ነው፤ የዚህም ሕያው በዓል ባለቤት።

በሞት ላይ የሠለጠነ ጌታ ሞትን አስወገደ፤ ጌታ ነውና ጌትነቱን አሳየ። እኛም ሁላችን ከሞት ወደ ሕይወት ተሸጋገርን። ነገር ግን የአይሁድና የተረፈ አይሁድ ሐሳብ ከንቱ ነው። ውጤቱ /ፍፃሜው/ እንደ ሐሳባቸው አልነበረምና። ለእነርሱ የሚያሳፍራቸው ሆነ «በሰማይ የሚኖር እርሱ ይሥቃል፤ ይሣለቅባቸዋል» /መዝ. 2፡4/።

መድኃኒታችንንም ወደፊት ይዘውት በተጓዙ ጊዜ እያለቀሱ ይከተሉት ለነበሩ ሴቶች «ለእኔ አታልቅሱ» በማለት ከለከላቸው። /ሉቃ. 22፡28/ በዚህም ይህ የክርስቶስ ሞት የሐዘን ሳይሆን የደስታ ሁኔታ ነውና ስለ እኛ የሞተው እርሱ ሕያው መሆኑን እናስተውል ዘንድ ነው። እርሱ ከባሕርይ አባቱ ከአብ የተወለደ እንጂ ከእነዚያ ካልነበሩ ነገሮች /ከተፈጠሩ/ ነገሮች ያስገኘ /የተገኘ/ አይደለምና።

በእርሱ በሞት ላይ የተገኘ የድል ምልክትን ልናይ ችለናል። በክርስቶስም ሥጋ የእኛን ሕያውነት እናያለን። እርሱ በታላቅ ኃይል ተነሥቷልና። የእኛ የሁላችን ትንሣኤም ይኖረናል። የእርሱን ሥጋ ሙስና መቃብር አላገኘውምና የእኛም አለመጥፋት አይጠረጠርም። ቅዱስ ጳውሎስ እንዳለው በአንድ ሰው ምክንያት ኃጢአት ወደ ሰው ሁሉ አለፈ፤ በጌታችን መድኃኒታችን ሊየሱስ ክርስቶስ ትንሣኤ ደግሞ እኛ ሁላችን እንነሣለን። እርሱ እንዳለው «ይህ የሚበሰብሰው

የማይበሰብሰውን ሊለብስ፤ ይህም የሚሞተው የማይሞተውን ሊለብስ ይገባዋልና» /1ኛ ቆሮ. 15፡53/

ይህ የሆነው ስለ እኛ በሞተበት በመከራው ጊዜ ነው። «ፋሲካችን ክርስቶስ ታርጿልና» /1ኛ ቆሮ. 5፡7/ ስለዚህ እርሱ ታርጿልና እኛ እያንዳንዳችን እርሱን እንበላ ዘንድ ሥጋውንና ደሙን ሰጠን። በታላቅ ፈቃደኝነትና በትጋት የእርሱን የሕይወት መፃድ እንሳተፍ። በሊጋስነት /ቸርነት/ ለሁሉ ተስጥቷል፤ በእያንዳንዱም ውስጥ «ለዘላለማዊ ሕይወት የሚፈሰ የውኃ ጉድጓድ» /ምንጭ/ ነው። /ዮሐ. 4፡14/

ስንብት

እንግዲህ በዚህ የፋሲካ ጊዜ ጌታን ራሳችንን በመግዛት ራሳችንንም በማንጸት እናገልግል። የጌታም ብርሃን በላያችን በርቷል። ጌታም የተነሣበት ቅድስቲቱ ቀን በላያችን ታንጸባርቃለች። በበዓለ ሃምሳ ለመልካም ሥራ በሚያነሣሣ ሐሴት ደስ ሊለን ይገባል። «እግዚአብሔር የሠራት ቀን ይህቺ ናት፤ ሐሴትን እናድርግ በእርሷም ደስ ይበለን» እያልን አብን እናክብር። /መዝ. 118፡24/ በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስም ለአብ ክብርና ኃይል ይገባል ለዓለም ዓለም አሜን። እርስ በእርሳችሁ በተቀደሰ አሳሳም ሰላም ተባባሉ። ከእኔ ጋር ያሉ ወንድሞች ሁሉ ሰላምታ ያቀርቡላችኋል። ጤና ሁኑ፤ ተወዳጅ ወንድሞቼ ሆይ እጸልያለሁ።

መልእክት ዘቅዱስ አትናቴዎስ ቁጥር ዐሥራ ሦስት

መከራን ስለመቀበል

የተወደዳችሁ ወንድሞቼ በዓመታዊ ልማዳችን መሠረት የድሃነት በዓላችንን ሳቢታውሳችሁ ዝግጁ ነኝ። ምንም እንኳን የክርስቶስ ተቃዋሚዎች መከራና ሰቀቀንን ከእኛ ጋር ቢያደርሱባችሁም ከእኛ ጋር አንድ ሆነን በምንኖርበት ሃይማኖት አማካኝነት እግዚአብሔር አሁንም ገና ያጽናናችኋል። እነሆ ከሮም ሆኚም ቢሆን እንኳን እጽፋላችኋለሁና።

በዚህ /በሮም/ ሳለሁ ከወንድሞች ጋር በዓሉን እንደምናከብር ከእናንተም ጋር በመንፈስና በፈቃድ አንድ ሆነን እናከብራለን፤ እኛ ሁላችን ከያለንበት ጸሎታችን ወደ እግዚአብሔር ይደርሳልና። የተጠራችሁት «ስለእርሱ መከራ ደግሞ ልትቀበሉ እንጂ፤ በእርሱ ልታምቡ ብቻ አይደለም» /ፊል. 1፥29/። እኛ የተጨነቀን /የተቸገረን/ ቢሆንም እስከ አሁን ከእናንተ ጋር ነንና። እኛን ራሳችንን እንድናጽናና ሌላውንም ለመልካም ነገር ለማነሣነት መልእክት እንድንጽፍ ቀሰቀሰን። /ዕብ. 10፥24/ በርግጥም በቤተ ክርስቲያን ላይ ያነጣጠረው እጅግ ብዙ መከራ መራራ ስደትም በእኛም ላይ እየደረሰ ነውና።

መናፍቃን በአእምሮአቸው በእምነትም የሚደርሱባቸው ፈተና የለም። ራሳቸው በእውነት ላይ ይነሣሉና። ቤተ ክርስቲያንንም በጽኑ ያሳድዳሉ። ወንድሞችንም ያሰቃያሉ። አንዳንዶች ተገርፈዋል፤ ሌሎች ተወግተዋል፤ ተቆርጠዋል። ጭካኔያቸው ከሁሉ የከፋ ነው፤ ስድብና ተሳታፊነቸው እስከ ጳጳሳትም ደርሷል።

ይሁን እንጂ እንዲህ ስለሆነ በዓላችንን ልንተው ልንዘነጋ አይገባም። ስለዚህ ከጊዜ ጊዜ እርሱን መዘከርን ሳንረሳ በዓላችንን ልንዘከር ይገባል። የማያምኑ ወገኖች በዓል እንዳለ አያስቡም፤ ምክንያቱም ሕይወታቸውን ሁሉ በላቅ ሰላቅ በፈዝ ያሳልፋልና።

የሚያከብሩትም በዓል የሐዘን እንጂ የእውነተኛ ደስታ በዓል አይጠ ደለም። ለእኛ ግን የአሁኑ በዓል ታላቅ ጊዜያችን ነው። የጸናና ወደ ሰማያት የሚያደርሰን መንገድ ነው።

እነዚህ ነገሮች የክርስቶስ ምርጥ አገልጋዮች፤ ቀናሊና የቅዱሳን ተከታዮች መሆናችን ይረጋገጥ ዘንድ እንደ ልምድ የሚያገለግሉ ናቸው። /ቆላ. 1፥12/ ለዚህም ኢየሱስ «በምድር ላይ የሰው ሕይወቱ ብርቱ ስልፍ አይደለምን?» /ኢዮ. 7፥1/ ብሏል። ይሁን እንጂ በዚህ ዓለም ሳለ በመከራ፤ በስቃይ በሰቀቀን እስከ ፍፃሜው በጽናት መሔዱ የተረጋገጠ እርሱ በዛቢዩ «ለሰው ሁሉ እንደ መንገዱ እንደ ሥራው ፍሬ እሰጥ ዘንድ ልብን እመረምራለሁ፤ እፈትናለሁ» እንደተባለ /ኤር. 17፥10/ ከእግዚአብሔር የተዘጋጀላትን ዋጋ ይቀበላል።

እርሱ ለስቀድሞ የሰውን ነገር ሁሉ ያውቅ የለምን? ነገር ግን እርሱ መልካምና ቸር በመሆኑ ምክንያት እያንዳንዱ ጻድቅ ይሆን ዘንድ ለእያንዳንዱ እንደ ሥራው ዋጋው እንዲሰጠው የእግዚአብሔር ፍርድ ነው። ዳግመኛም ነቢዩ «ኩላሊትንና ልብን የምትመለከት» ብሏል። /ኤር. 20፥12/ በዚህም ምክንያት እያንዳንዳችንን ይፈትናል፤ አንድም ስለ ኢየሱስ «አንተስ ጻድቅ ትሆን ዘንድ በእኔ ትፈርዳለህ?» ተብሎ እንደተነገረው /ኢዮ. 40፥8፤9/ ለሚያውቁት ለእነርሱ በመልካም ሥራ በጸደቁ /በጸኑ/ በእነርሱ የሚገለጥ ነው። ወይም ሰዎች ሥራቸው ምን እንደሆነ በተረዱ ጊዜ እነርሱ ማን እንደሆኑ ማወቅ ይችላሉ። አንድም ስለ ክፉ ሥራቸው ንስሐ ይገባሉ፤ ወይም መልካም እንደሆነ በሃይማኖት ጸንቶ ይገኛል።

ቅዱስ ጳውሎስ በመከራ፤ በስደት፤ በረሃብ፤ በጥም በተጨነቀ ጊዜ «በሚወደን በእርሱ ከአሸናፊዎች ሁሉ እንበልጣለን» አለ፤ ዳግመኛም ስለ ክርስቶስ በድካም በመንገሳታትም በችግርም በስደትም በጭንቀትም ደስ ይለኛል፤ ስደክም ያገጊዜ ኃይለኛ ነኝና /2ኛ ቆሮ. 12፥9/ ብሏል።

ሌሎችንም በእግዚአብሔር የሚተማመኑ ቅዱሳን ኢየሱስ

«የእግዚአብሔር ስም የተባረከ ይሁን» እያለ የፈተናውን ጊዜ እንደ ተቀበለ የመከራ ጊዜያቸውን በደስታ ይቀበላሉ። /ኢ.ዮ. 1+21/ ነገር ግን መዝሙረኛው «አቤቱ ፍተነኝ መርምረኝም፤ ኩላሊቴንና ልቤን ፍተን» /መዝ. 26+2/ ብሏል። ስለዚህ ተፈትኖ ጥንካሬው ሲረጋገጥ ሰነፎችን ያሳምናል፤ የንጽሕናን ነገር ከሰማያዊው አምላካዊ እሳት /ፈተና የተነሣ የሚገኘውን ጸጋ ይረዳሉ፤ እንደዚህ በፈተናዎች ምክንያት ተስፋ አይቆረጡም፤ በዚያ ነገር ደስ ይሰኛሉ እንጂ። በሆኑት ነገሮች ሁሉ ፍጹም አይነዱም። ሕይወታቸው በእሳት እንደተፈተነ ወርቅ የበለጠ እየበራ ይታያል እንጂ። «ልቤን ፈተንኸው በሌሊትም ጎበኘኸኝ ፈተንኸኝ ምንም አገኘሁቸውም፤ የሰውን ሥራ አፈ እንዳይናገር ፈቃዱ ነው» እንደተባለም /መዝ. 17+3፤4/ በሥርዐት ትምህርት ቤት እንደተፈተነ ያለ ነው።

• ነገር ግን እነዚያ ሥራቸው በሕግ ያልታረቀ /ያልተገደበ/ ከመብላት፣ ከመጠጣትም ከመሞት ባሻገር የማያስቡ ሰዎች ፈተናን እንደ አደጋ ይቆጥሩታል። በእምነት ያልተፈተኑ ይሆኑ ዘንድ በዚያም ይሰናከላሉ። ለማይገባ አእምሮ ተሰጥተዋል። ለይምሰል እንኳ መልካም ነገሮችን አያደርጉም /ሮሜ. 1+28/።

ስለዚህ አስቀድሞም ራሱን የፈተነ እኛንም እንዲህ ባለ ልማድ እንድንመሳለስ የሚያነቃቀን ቅዱስ ጳውሎስ «በድካም በመንገሳታትም በችግርም በስደትም በጭንቀትም ደስ ይለኛል፤...እግዚአብሔርን ለመምሰል ግን ራሱን አስለመድ» ብሏል። /2ኛ ቆሮ.12+10፤ 1ኛ ጢሞ. 4+7/ በመልካም ሥራ /በጽድቅ ሥራ/ ሊመሳለሱ በሚወዱ፣ ተወዳጅ ደቀ መዛሙርት የሚደርሰውን መከራ ያውቃልና ወደ ፈተና እንዳይገቡ ተግተው እንዲጸልዩ ይነግራቸው ነበር። በእነዚህ ነገሮች ልምድ /ዕውቀት/ አላቸውና ፈተና በመጣ ጊዜ ስደትም በተነሣ ጊዜ በምስጋና /በቀላሉ/ ሊቀበሉት ይቻላቸዋል።

ስለእነዚህ ነገሮች በልቡ የሚያመላልስ ማንም ቢሆን በቀላሉ

የተሰወረ ልባዊ ደስታን ገንዘብ ያደርጋል። በዚህም መንገድ ቅዱሳን ሰማዕታት አስቀድመው ስለመከራ ሕይወት ያሰባሉና በክርስቶስ ፍጹማን ይሆናሉ። የሚመጣውን ዕረፍት እያሰቡ የሥጋን መከራ ይቀበላሉ።

ነገር ግን እነዚያ ሁሉ «ርስታቸውን በሰማቸው ይጠራል » እና እንጫት፣ ሣርና አገዳ በሐሳባቸው ያላቸው /1ኛ ቆሮ. 3+12/ ለመከራና ለጭንቀት እንግዶች የሆኑ እነዚያ ለመንግሥተ ሰማይም ባዕድ ይሆናሉ። እንደማያሳፍር «መከራ ትዕግስትን እንዲያደርግ ትዕግስትም ፈተናን፣ ፈተናም ተስፋን እንዲያደርግ» የሚያውቁ ቢሆን ሳያፍሩ ይኖራሉ። ዳግመኛም «ለሌሎች ከሰበከሁ በኋላ ራሴ የተጣልሁ እንዳልሆን ሥጋዬን እየነሰምሁ አስገዛዋለሁ» ያለውን ቅዱስ ጳውሎስን ምሳሌ ወስደው ራሳቸውን በዚህ ውስጥ ባስለመዱ ነበር። እነዚህ ሁሉ ነገሮች ከጠላቶች የተነሣ የሆኑ ግርፋት ስድብ፣ ዘለፋ ቢሆኑም እንኳን የእግዚአብሔርን ርኅራኄ በሚያምኑ ላይ የሚያመጣው አንዳች ነገር የለም። እነዚህ ነገሮች ጊዜያዊ ናቸውና ፈጥነን ከእነርሱ እንድናለን፣ እግዚአብሔር ግን ሁልጊዜም ቸር ባዕል ጸጋ ነውና በሚወዱት ላይ ምሕረቱን /ርኅራኄውን/ ያፈላል።

በመከራ ስለሚገኝ ኩባር

የተወደዳችሁ ወንድሞቼ እነዚህን ጊዜያዊ ነገሮች ልንመለከት አይገባም፤ ትኩረታችንን ሁሉ ዘላለማዊ ነገሮች ላይ እናጸናለን። ምንም እንኳን መከራ ቢመጣ ፍጹሚ ግን አለው፤ ዘለፋና ስደትም ይኖራል፤ ነገር ግን ለእኛ ካለን ተስፋ አንጸር ግን ምንም ናቸው። ወደፊት ካለን ተስፋ ጋር ስናነጻጽራቸው እሁን ያለው ነገር ሁሉ ርባና ቢሰ ነው። /ሮሜ. 8+18፤ 2ኛ ቆሮ. 4+17/ ከመንግሥተ ሰማይ ጋር የሚነጻጸር ነገር ምንድነው? ከዘላለማዊ ሕይወት ጋር የሚነጻጸር ሌላ ምን አለ? ስለዚህ ወዳጆቼ ስደትና መከራን ማሰብ ተገቢ አይደለም፤ ስለተቀበልነው መከራ የተከጋጀልንን ርስት እንጂ።

እነሆ የአባታችን የይሳኮርን ምሳሌ ከቅዱሳት መጻሕፍት በንወስድ ሊያሳምንን ይችላል። «ይሳኮር አጥንተ ብርቱ አህያ ነው፤ በበጎች ጉረኖም መካከል ያርፋል፤ ዕረፍትም መልካም መሆኗን አየ፤ ምድሪቱም የለማች መሆኗን፤ ትከሻውን ለመሸከም ዝቅ አደረገ፤ በሥራም ገበሬ ሆነ» /ዘፍ. 49፥14/

በጫጉላ እንዳሉ ሙሽሮች በሰማያዊ ፍቅር የተያዘ እርሱ ከቅዱሳት መጻሕፍት በረከትን ይሰበሰባል፤ አእምሮው በብሉይ ባረጀው ነገር ብቻ የተማረከ አይደለም፤ በሁለቱም ውርሶች ነው እንጂ። ክንፎቹንም እንዲዘረጋ በሩቅ በሰማይ ዕረፍትን ያደርጋል፤ ይህቺ ምድር እንኳ ያማሩ ሥራዎች ያሉባት ናት፤ የሰማይ ሀገራችንን እንዴት የላቀው አይኖራት! አዲስና የማያረጅ ነውና። ይህቺ ምድር ስታልፍ ጌታ እንደተናገረ ቅዱሳንን ሊቀበል የተዘጋጀው ያኛው ዓለም ግን ሕያው ነው።

ይሳኮር ይህን ባስተዋለ ጊዜ በመከራው፤ በስቃዩ በመመካት መከራውን ሊሸከም ትከሻውን ዝቅ ዝቅ አደረገ። እርሱን ሊዘልፉት ከቀረቡት ጋር አልተከራከረም፤ በዘለፋቸውም አልታወከም። ነገር ግን እንደ ጽኑ ሰው በእነዚህ ነገሮች አሸናፊ ሆነ እንጂ፤ እጅግ አብልጦ ከልቡ ምድሩን /ርስቱን/ አረሰ እንጂ። ከእርሷም የበረከትን ፍሬ አገኘ። ፍሬን ያገኝ ዘንድ ይልቁንም መቶ እጥፍ ያገኝ ዘንድ ቃል ዘርን ዘራ፤ በትጋትም ፍሬውን ሰበሰበ።

የተወደዳችሁ ወንድሞቼ ይህ ማለት ምንድነው? ጠላቶች ፍላጻን በወንጨፋብን እኛም በመከራችን ልንከብር ይገባል። /ሮሜ. 5፥3/ በተሰደድን ጊዜም ተስፋ ልንቆርጥ አይገባም፤ ለመቼዎቻችን ሌላውን ጉንጭ ልንሰጥ ይገባል። ይልቁንም በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ የላይኛው /ከፍ ያለው/ አክሊል ሊጠራን አይገባም? በተሰደደን ጊዜ አለመታወክ ለጠላቶቻችን ሌላውን ጉንጭ ልንሰጥ አይገባም?

ደስታን ግን ለሚወዱ፤ ጠላትነትን ለሚያፈቅሩ ቅዱስ ያዕቆብ ሐ

ሐዋርያ «እያንዳንዱ በራሱ ምኞት ሲሳበና ሲታለል ይፈተናል» እንዳለው የተፈተኑ ናቸው። /ያዕ. 1፥14/ ስለዚህ ስለ እውነት መከራ እንደምንቀበል እንወቅ። እነርሱ ጌታን የሚከዱት ግን ያሳድዱናል። የተወደዳችሁ ወንድሞቼ እንደ ሐዋርያው ያዕቆብ ቃል ይህንን ሁሉ «እንደ ደስታ ቁጠሩት።» «የእምነታችሁ መፈተን ትዕግስትን እንዲ ያደርግላችሁ አወቃችሁ» /ያዕ. 1፥2/ በዓሉን እንደምናከብር ሆነን ደስ ይበለን፤ መጻፍችን በመከራችን ጊዜ የታዘዘ መሆኑን አታውቁምን። መድኃኒታችን ባለመሥራት ያዳንን አይደለም፤ ስለእኛ መከራን በመቀበል ሞትን አጠፋው እንጂ። ይህንንም ስለ እኛ ከመሆኑ በፊት አስቀድሞ «በዓለም ላላችሁ መከራ አለባችሁ» አለን። /ዮሐ. 16፥33/ ይህን ስለሁሉም ሰው የተናገረው አይደለም በታማኝነትና በደስታ ለእርሱ መልካሙን አገልግሎት ለሚሰጡ ነው እንጂ። አስቀድሞም እንደሚ ታወቀው በእርሱ ፊት መልካም የሆኑ፤ የጽድቅ ሥራን የሚሠሩ ሁሉ ይሰደዳሉ።

«ከፋዎች ሰዎችና እታላዮች እያሳቱና እየሳቱ በክፋት እየባሉ ይሔዳሉ» /2ኛ ጢሞ. 3፥13/ ስለዚህ ሕልም ፈቺዎችና እና ሐሰተኛ ነቢያት ምልክት ሲጪዎች በወይን ሳይሆን በጽኑነት ወንጌል ተወቅቶ ያጡ ሰካሮች እንደ ካህን ሊያገለግሉ የሚሰለፉ ከሆነ፤ ከብራቸው በነውራቸው ከሆነ አትመኗቸው። እኛ ግን የተፈተንን ነንና ራሳችንን ዝቅ እናድርግ፤ በእነርሱም አንወስድ።

ስለዚህም እግዚአብሔር በባርያው በሙሴ አማካኝነት ሕዝቡን ያስጠነቅቃል «በመካከልህም ነቢይ ወይም ሕልም አላሟ በ ነሣ፤ ምልክት ተአምራትም ቢሰጥህ፤ እንደ ነገረህም ምልክቱ ወይም ተአምራቱ ቢፈጸም፤ እርሱም ሔደን የማታውቃቸውን ሌሎች አማልእክት እንከተል እናመልካቸውም ቢልህ አምላካችሁን እግዚአብሔርን በፍጹም ልባችሁ በፍጹም ነፍሳችሁ ትወዱት እንደሆነ ያወቅ ዘንድ አምላካችሁ እግዚአብሔር ሊፈትናችሁ ነውና የዚያን

ነቢይ ቃል ወይም ያን ሕልም አላሟ አትሰማ» /ዘጸ. 13÷1-3/ ስለዚህ እኛ በእነዚህ ነገሮች በተፈተንን ጊዜ ራሳችንን ከእግዚአብሔር ፍቅር እንለይ። ነገር ግን ወዳጆቹ በዓልን እናድርግ፤ እንደ መከራ ቀን አድርገን አንግለጠው። ሁልጊዜ በምንደክምለት በክርስቶስ የሆነ ደስታ እንጂ።

በበዓል ፋሲካ መሥዋዕት የሆነውን እርሱን እናስብ፤ እርሱን እናከብራለንና። ምክንያቱም ፋሲካችን ክርስቶስ ታርጿልና። /1ኛ ቆሮ. 5÷7/ እርሱ ሕዝቡን ከግብጽ ያወጣ እሁን ደግሞ ሞትን የሞትንም ኃይል ዲያብሎስን አስወግዷልና። /ዕብ. 2÷14/ ወደ እፍረትም አደረሰው፤ ሌትና ቀን ወደ እግዚአብሔር ለሚጮኹ ለተጨነቁትም ረድኤትን ሰጠ /ሉቃ. 18÷7/።

ስንብት

ስለዚህ ዘወትር እንዘምር፤ በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ ከጠላቶቻችን ድነናልና። በእርሱም ለአብ ክብር ኃይል ዕዘዝ ይሁን። ለዓለም ዓለም አሟን። እርስ በእርሳችሁ በተቀደሰ ሰላምታ ሰላም ተባባሉ። ከእኔ ጋር ያሉት ሁሉም ሰላምታ ያቀረቡላችኋል። ተወዳጅ ወንድሞቼ በጌታ ጤና እንድትሆኑ እጸልያለሁ።

መልእክት ዘቅዱስ አትናቴዎስ ቁጥር ዐሥራ አራት

በዓሉ እግዚአብሔርን በመገዛት የምናመልክበት ሰለመሆኑ

ወንድሞቼ የበዓላችን ደስታ ቀርቧል፤ ሊያከብሩት ለሚመኙ ሁሉ አይቀርም። ስለ እኛ ሁሉን የሆነ ዘወትር ከእኛ ጋር ሊሆን «እስከ ዓለም ፍፃሜ ድረስ ሁልጊዜ ከእናንተ ጋር ነኝ» ብሎ /ማቴ. 28÷20/ ቃል ኪዳንን የሰጠን አካላዊ ቃል እርሱም ጌታችን መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ቀርቧልና። እርሱ ለእኛ እረኞችን፤ ሊቀ ካህናችን፤ መንገድና ሕይወታችን በእንዴ ሁሉንም የሆነልን ነውና። ሐዋርያው «ፋሲካችን ክርስቶስ ታርጿልና» እንዳለ /1ኛ ቆሮ. 5÷7/ እርሱ በዓላችንና የበዓል ቀናችን ሆኖ ይገለጣልና። የሚጠበቀው /ተስፋ ያደረገነው/ «ነፍሴን ከጭንቀት አድነገታልና» ባለው /መዝ. 31÷7/ በመዝሙረኛው ጸሎት ላይ የሚያበራ ከከፋትም መዳኛ እርሱ እውነተኛ ደስታ እውነተኛም ፋሲካ ነው።

ቅዱሳንም በሕይወት ዘመናቸው ሁሉ በበዓል እንደሚደሰቱ ሰዎች ሆነው ኖረዋል። በሌሊት አንዴ ብቻ ሳይሆን ሰባት ጊዜያት እንደሚነሣ እንደ ክቡር ዳዊት በጸሎት ዕረፍትን ያገኛሉ። ሌላው ደግሞ በፈርዖንና በባለሟሎቹ ላይ ድል ባገኘ ጊዜ የምስጋና መዝሙር እንደዘመረ እንደሙሴ በምስጋና መዝሙር ክብርን ይሰጣል። ሌሎች ደግሞ ያንን የተጋድሎ አኗኗር ፈጽመው በሰማይ በዓልን የሚያደርጉ ናቸው። አስቀድመው በጥላው፤ እውነትንም በሚገልጡ ምሳሌያት የተማሩትን እንደ ታላቁ ሳሙኤል እና እንደ ኤልያስ በማያቋርጥ ትጋት አምልኮን ይፈጽማሉ።

እንግዲህ በዓሉን ስናከብር የምንረጫው ነገር ምንድን ነው? ወደዚህ በዓል የሚመራን የሚያንደረድረን ማነው? ወዳጆቹ ይህን ማድረግ ለሌላ ለማንም አይቻለው። እርሱ ከእኔ ጋር የተጠራችሁበት

«መንገድም እኔ ነኝ» ያለው በእነ ቅዱስ ዮሐንስ ምስክርነትም «የዓለምን ኃጢአት ያስወገደ ጌታችን መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ነው።» /ዮሐ. 14÷6፤1÷29/ ነቢዩ ኤርምያስ «በመንገድ ላይ ቁሙ ተመልከቱም የቀደመችውንም መንገድ ጠይቁ መልካሚቱ መንገድ ወዴት እንደሆነች እውቁ በአርሲም ላይ ሐዱ ለነፍሳችሁ ዕረፍት ታገኛላችሁ» ብሎ የተናገረለት ነው /ኤር. 6÷16/።

እርሱም ነፍሶቻችንን አነጸ። በብሉይ ዘመን የኮርማዎች የፍየሎች ደምና የጊደር አመድ በረከቡት ወገኖች ላይ ደረጭ ነበር። ሥጋንም ለማንጸት ይሆን ነበር። /ዕብ. 9÷13/ አሁን ግን በእግዚአብሔር ቃል ጸጋ ሰው ሁሉ ፍጹም ነጽቷል። ከእርሱም በኋላ እኛ በዚህ ያለን በላይኛይቱ ኢየሩሳሌም ቅጽር ላይ እንዳለን ሆነን ከዘለዓለማዊ ከዚህ በዓል አስቀድመን ቅዱሳን ሐዋርያት በአንድነት መሪያቸውን መድኃኒዓለምን እንደተከተሉ እኛም «ሁሉን ትተን ተከተልንህ» /ማር. 10÷28/ እያልን በዚያ ጸጋ መምህራን ሆንን።

በዓሉ በመልካም ሥራ የሚገለጥ ስለመሆኑ

ጌታን መከተል፤ የጌታም በዓል በአንደበት ብቻ የሚፈጸም አይደለም። በሥራም የሚገለጥ እንጂ፤ የታወጀም ሕግ ሁሉ ትእዛዛትም ሁሉ የራሱ የሚገለጥ ሥራ አለውና። ታላቁ ሙሴ በተቀደሱ በእነዚያ ሕጎች ሲመራ በገቡት ቃልኪዳን መሠረት መፈጸምን እንዳይዘነጉ ቢዘነጉም እንደ ሐሰተኛ ይከሰሱ ዘንድ ከሕዝቡ ቃልኪዳንን ይቀበል ነበር። እነሱንም በመፈጸም እንዲያከብሩ ያደርግ ነበር /ዘጸ. 19÷8/።

በበዓል ፋሲካ ክብርም ላይ የሚነሣ ጥያቄ የሚሰጥም መልስ የለም፤ እንድናከብር ቃሉ በተሰጠን ጊዜ ክዋኔውም አብሮ ይከተላል እንጂ፤ «የእስራኤልም ልጆች ሁሉ ፋሲካን ያከብራሉ» ተብሏልና። /ዘጸ. 12÷47/ ትእዛዛት አፈጻጸምን ያመለክታሉና ለዚህም ትእዛዝ የተዘጋጀ ክዋኔ /ግብር/ እንዳለው በማሰብ ነው። እነዚህን ነገሮች ስለ ማክበር፤ ለትእዛዛቱም ለመኖር ስለመትጋታችሁ እተማመንባችኋለሁ።

ይህን ነገር በመማርቻችን ሁሉ ሳንጠቅስ አላለፍንም።

አሁን ግን ከሁሉም ነገር በላይ እስፈላጊ ነው። ለእኔና ለእናንተ ማስታወስ የምሻው ነገር አለ። ይህ ትእዛዝ ያለ ዝግጅትና ኢ-ሃይማኖታዊ ሆኖ የመጣ አይደለም፤ ትምህርተ ሃይማኖታዊ እና የምስጢራት መነሻ ያለው በሃይማኖት ታሪክ ጽሑፎችም እንደምንረዳው «ይህ የፋሲካ ሕግ ነው ከእርሱ እንግዳ ሰው አይብላ፤... ያልተገረዘ ሁሉ ግን ከእርሱ አይብላ» /ዘጸ. 12÷43-18/ ተብሎ የታዘዘ ነው። በተገኘው ቦታና ቤት የሚበላ አይደለም፤ በፈርዖንና በባለማሎቹ እስራት ተይዘን ከማዘናችን ከማገረምረማችን በፊት በፍጥነት እንዲሆን የታዘዘም ነው።

በቀደመው ጊዜ የእስራኤል ልጆች በዚህ መንገድ ባደጉ ጊዜ ስለ አማናዊው ስለዚህ በዓል ይደረግ የነበረውን ምሳሌውን ለመቀበል የተገቡ ነበሩ። አሁን ግን በዓሉ ምሳሌ አይደለም፤ አማናዊ ነው እንጂ። የአብ ቃል ጌታችንም ለቅዱሳን ሐዋርያቱ ስለዚህ ነገር «ከመከራዬ በፊት ከእናንተ ጋር ይህን ፋሲካ ልበላ እጅግ እመኝ ነበር» አላቸው። /ሉቃ. 22÷15/ ይህ ድንቅ ቃል ነው፤ በዚያን ጊዜ የነበረ ሁሉ ቂጣን በፍጥነት ጋግሮ በልዩ ሥነ ሥርዐት ሊያሸብሽብ የመዝሙር ዕቃውን እና መጫሚያዎቹንም ያነሣል።

እነዚህ በቀደመው ዘመን የሆኑ ነገሮች ምሳሌዎች ነበሩ። አሁን ግን አማናዊው ወደ እኛ ደርሷል። «የማይታየው አምላክ» /ቆላ. 1÷15/ ጌታን ኢየሱስ ክርስቶስ እውነተኛው ብርሃን፤ በዘንግም ፈንታ የእኛ በትረ መንግሥት የሆነ በቂጣ ምትክ /ፈንታ/ ከሰማይ የወረደ እንጂራ /ነብስት/፤ በነጠላ መጫሚያዎች ምትክ በወንጌል ዝግጅት ያስጌጠን /ኤፌ. 6÷15/ በአጭሩ በእነዚህ ሁሉ ወደ አባቱ የመራን ነው።

ስለዚህ ጠላት መከራ ቢያደርስብን ቢያሳድድን እርሱ ግን ምሳሌው በሆነ በሙሴ ፈንታ ስማናዊው እርሱ በተሻለ የቃሉ ኃይል

«አይዟችሁ እኔ ዓለሙን አሸንፌዋለሁ» እያለ ያበረታታናል። /ዮሐ. 16÷33፤ 1ኛ ዮሐ. 2÷13/ ባሕረ ኢርትራን ከተሻገርን በኋላ ዳግመኛ እሳቱ ቢያስጨንቀን፤ የውኃውም ምሬት በእኛ ላይ ቢወድቅ ጌታችን ግን አሁንም ደግሞ ይገለጥልናል፤ ከእርሱ ጣፋጭነት ያረካናል፤ ሕይወትን ከሚሰጥ ምንጩ «ማንም የተጠማ ቢኖር ወደ እኔ ይምጣና ይጠጣ» እያለ ያጠጣናል /ዮሐ. 7÷37/።

ታዲያ ለምን ቆመን እንጠብቃለን? ታዲያ ስለምን እንዘገ ያለን? ስለምን በታላቅ ጉጉትና ትጋት ኢየሱስ ክርስቶስ እንደጠራን እምነንና ታምነን ወደ በዓሉ አንቀርብም? ለእኛ ሁሉን የሆነልን በእልፍ መንገዶች ድንኳትን ያደለን፤ ለእኛ ለሁላችን በቸርነቱ ምግብና መጠጣችን የሚሰጥ እርሱ ስለእኛ የተራብ የተጠማ ነውና። መከራችንን ወደ ደስታ የለወጠ ይህ መለኮታዊ ተእምራት ከብር ነውና። ሕይወት ነውና። እኛ ሕያዋን እንሆን ዘንድ እርሱ ሞተ፤ ቃል የሆነ እርሱ ሥጋ ሆነ፤ በዚያም «ማንም የተጠማ ቢኖር ወደ እኔ ይምጣና ይጠጣ» ብሎ ወደ በዓሉ እንድንቀርብ ያነቃቃን ዘንድ እርሱ የሕይወት ውኃ ምንጭ የሆነ የእኛን መጠማት ተጠማ። /ዮሐ. 7÷37/።

በዓሉ ምሳሌያዊ ሳይሆን አማናዊ ስለመሆኑ

አስቀድሞ ሙሴ የበዓሉን መጀመሪያ «ይህ ወር የወርች መጀመሪያ ይሁናችሁ» ብሎ ዐወጀ። /ዘጸ. 12÷2/ በጊዜው ፍጻሜ ወደ እኛ የመጣው ጌታ ልዩ ቀን ዐወጀ፤ ሕግን የሚሸር ሳይሆን ሕግን የሚያጽና፤ የሕግም ፍጻሜ ይሆን ዘንድ ነው እንጂ። ቅዱስ ጳውሎስ «የሚያምኑ ሁሉ ይጸድቁ ዘንድ ክርስቶስ የሕግ ፍጻሜ ነው» እንዳለ /ሮሜ. 10÷4/። ዳግመኛም «ሕግን በእምነት እንሸራለን አይደለም ሕግን እናጸናለን እንጂ» አለ። /ሮሜ. 3÷31/

እነዚህ ነገሮች የተላኩ የአይሁድ አለቆችን እንኳ አስደነቁ፤ ለፈሪሳውያንም «እንደዚህ ሰው ማንም እንዲሁ ከቶ አልተናገረም»

/ዮሐ. 7÷46/ እንግዲህ እነዚያን የአይሁድ አለቆች ያስደነቃቸው ምን ነበር? እስኪደነቁ ድረስ ሰዎችን በእጅጉ ያስገረመው ያ ነገር ምንድነው? ሌላ ምንም አይደል የመድኃኒታችን ድፍረትና ሥልጣን እንጂ። አስቀድሞ የሕግና ነቢያት መጻሕፍትን በመረመሩ ጊዜ የሚያነቡት እነርሱን ሳይሆን ሌሎችን የሚመለከት እንደሆነ ተረዱ። ለአብነት ሙሴ «ከወንድሞችህ እንደ እኔ ያለ ነቢይ ያስነሣልሃል፤ እርሱንም ታደምጣለህ» አለ። ኢሳይያስም «እነሆ ድንግል ትፀንሳለች ወንድ ልጅም ትወልዳለች ስሙንም አማኑኤል ትለዋልች» /ዘጸ. 18 ÷15፤ ኢሳ. 7÷14/ ሌሎችም ስለ ጌታ በልዩ ልዩ መንገድ ትንቢት ተናገሩ። በጌታ ዘንድ ግን እነዚህ ነገሮች ስለ ሌላ የተነገሩ ትንቢቶች አይደሉም፤ «ማንም የተጠማ ቢኖር ወደ እኔ ይምጣና ይጠጣ» በማለት ሁሉንም ስለራሱ ገድቦ ተናገረ። /ዮሐ. 7÷37/ ለሌላ ለማንም አይደለም «ወደ እኔ» አለ እንጂ።

ስለዚህ ከእንግዲህ ወደ በዓሉ ስንመጣ ወደ ቀደመ ጥላዎች እንደምንመጣ አይሁን፤ እነርሱ ተፈጽመዋልና፤ ወደ ተርታ በዓልም እንደምንመጣ አይሁን፤ ራሱ በዓል ወደ ሆነ ወደ ጌታ እንፍጠን እንጂ። እንደ ፈቃዱ ልቅ በመሆንና የመብል /የሆድ/ በዓል ሳይሆን የመልካም ሥራዎች መገለጫ እንደሆነ አድርገን እንጂ።

ስለ በዓሉ አከባቢ

የሰነፎች /የአሕዛብ/ በዓል ግን በስስት፤ በስንፍና በመማረር ነው፤ ሰነፍ ሆነው ሥራ በፈቱ ጊዜ በዓልን እንዳክበሩ ያስባሉና። የእኛ በዓል ግን ራስን የመግዛትና መልካሙን የጽድቅ ሥራ መፈጸምን የያዘ ነው፤ የእዚያት ቃል «የአራተኛው ወር ጾም የአምስተኛውም የሰባተኛውም የዐሥረኛውም ወር ጾም ለይሁዳ ቤት ደስታና ተድላ የሐሲትም በዓላት ይሆናል» በማለት እንደመሰከረው /ዘካ. 8÷19/።

እንግዲህ እንዲህ ያለው ልማድ ከእኛም በፊት የሠለጠነ ነው። እንዲህ ያለውም ቀን ወደ እኛ ቀርቧል። በዓሉም እንዲከበር የእዚያት ቃል በፈታችን ተሰጥቶናል። ቸጋታችንን ሁሉ ለሰው ለመልካም ዐዋጅ

አንስተ። እንግዲህ በውድድር ሜዳ እንደሚሮጡ በጸሎት በመትጋት፤ ቅዱሳት መጻሕፍትን በማንበብ፤ ለድሆች በመመጽወት፤ ከጠላቶቻችን ጋር ፍቅርን በመመሥረት፡/1ኛ ቆሮ. 9÷24-27/ ጸሎትን እንቀድስ ዘንድ አንዳችን ከአንዳችን ጋር እንሸቀዳደም።

እኛም ሁላችን በእፍክ የተበተንን እገብራለን ትሰባችን እናስመድ፤ በሐሳባችን ትሐት ወደ መሆን እንመለስ፤ ከሰው ሁሉ ጋር በሰላም እንነሥር፤ ወንድሞችን ለፍቅር እንነቃቃ። ስለዚህ ቅዱስ ጳውሎስም በጸምና በትጋት በማስተዋል ለወንድሞች አርአያ ለመሆን የፈቀደ ነበር። ክቡር ዳዊትም በጸም ራሱን ዝቅ ዝቅ ያደርግ ነበር፤ በወኔም «አቤቱ አምላክ እንዲሁኑ ካደረግሁ ዐመጣም በእጄ ቢኖር ክፉን ሳደረግሁኝም ክፉን መልሼላቸው ቢሆን ጠላቶቼንም በከንቱ ገፍቼአቸው ቢሆን ጠላት ነፍሴን ያሳድዳት ያግኛትም» አለ። /ሮሜ. 9÷31 መዝ. 7÷3/ እኛም እንዲህ ብናደርግ ሞትን እንማርካለን፤ የመንግሥተ ሰማይንም በረከት /ጳጋ/ ገንዘብ እናደርጋለን።

ስንብት

በዓሉን በመንፈስ እናክብረው፤ በኢየሱስ ክርስቶስ በእርሱና ከእርሱ ጋር ለአብ ክብር እና ኃይል ይገባል ለዓለም ዓለም አሜን።

መልአክተ ዘቅዱስ አትናቴዎስ ቁጥር ዐሥራ ዘጠኝ ስለ በዓሉ ታላቅነት

«የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስ አባት ይባረክ» /ኤፌ. 1÷13/ ይህ የመግቢያ ቃል በተለይም በሐዋርያት ቃል ለጌታ ምስጋና በሚቀርብበት በዚህ ጊዜ ለመልአክቱ የሚሰማማ ነው። ምክንያቱም እርሱ ከሩቅ አመጣን፤ የፋሲካን የበዓል ጠማር እንደልማዳችን ለእናንተም በግልጽ /በይፋ/ እንድንልክ አድሎናልና።

እንግዲህ ወዳጆቼ ይህ የበዓል ጊዜ ዳግመኛ በመለኮት የሚታወጅ አይደለም፤ ታሪክ እንደመዘገበው አንዴ የታወቀ ሆኗል እንጂ፤ ስለ እኛ መከራን በተቀበለ፤ በሞተ፤ ዳግመኛም ሞትን ድል አድርጎ በተነሣ በመድኃኒታችን ወደ እኛ ቀርቧል። ቅዱስ ጳውሎስ ሲሰበክ «ፋሲካችን ክርስቶስ ታርዷልና» እንዳለው።

የፋሲካ በዓል የእኛ እንጂ የመጸተኞች አይደለም፤ ከእንግዲህ የአይሁድም አይደለም። የጥላዎች ዘመን አልፏልና፤ የቀደሙ ነገሮች ቀርተዋል፤ አሁን ሰው ሁሉ በዓልን ሊያደርግ የሚገባበት፤ «አምላክህ እግዚአብሔር በሌሊት ከግብፅ ሰላወጣህ የአቢብን ወር ጠብቅ፤ የአምላክህንም የእግዚአብሔርን ፋሲካ አድርገበት» ያለውን እሱንም በማክበር የምንቆምበት /ዘጸ. 16÷1/ አዲስ ዘመን ቀርቧልና።

ሰነፎች እንኳ በዓልን በዓመት ያደርጋሉ፤ አይሁድም በግብዝነት ያንን ለማድረግ ያስመስላሉ። የሰነፎች በዓል ግን እንደ መከራ /የሐ ዘን/ እንጀራ ነው። ከአይሁድ በዓልም ፊቱን መልሷል «መባቻችሁንና በዓላቶቻችሁን ነፍሴ ጠልታለች፤ ሽክም ሆነውብኛል፤ ልታገሡቸው ደክሜያለሁ» ብሎ አስወግዶታልና። /ኢሳ. 1÷14/

ሕግን የሚጠብቁ መምሰል መልካም አይደለም፤ ምንም እንኳ ሕግን እንደፈጸሙ ቢሆኑም እያስመሰሉ በሚቀርቧቸው በእነዚያ በግብዝነት ሥራዎቻቸው ይከሰሳሉ። ስለዚህ ምንም እንኳ መሥዋዕት

ለማቅረብ ቢያስመስሉም አሁንም ገና «ይህን የመቅደሴን አደባባይ መርገጣችሁን የሚሻ ማነው?» ይላቸዋል።

እግዚአብሔር ከሰው ምንንም አይሻም፤ ለእርሱ ንጹሕ የሆነ ነገር የለምና። በነቢዩ ኢሳይያስ «ጠግቤያለሁ» ተብሎ እንደተመሰ ከረው /ኢሳ. 1፥2/ ከእነርሱ አንጻር ስለ እነሱ እርሱ ፍጹም ነው። አሁን ግን ስለ እነዚህ ነገሮች ሕዝቡን ለማስተማር ቅዱስ ጳውሎስ ለገላትያ ሰዎች «እምነትም ሳይመጣ ይገለጥ ላለው እምነት ተዘግተን ከሕግ በታች እንጠበቅ ነበር፤ እንደዚህ በእምነት እንጸድቅ ዘንድ ሕግ ወደ ክርስቶስ የሚያመጣ ሞግዚታችን ሆኗል» እንጸልው። /ዛ. 3፥23፤24/ የሚመጣውንም አስቀድሞ ለማወቅ፤ ለመሣል ሕግ ተሰጥቷል።

የኢይሁድ የፋሲካ በዓል ከንቱ ስለመሆኑ

አይሁድ ግን አያውቁም፤ አላስተዋሉምም፤ ስለዚህ በቀን ላሉ በሌሊት እንደሚራመዱ /እንደሚጓዙ/ ሆኑ። በሕግ ያለውን እኛ የያዝነውን እውነት ሊነኩት ሊደርሱበት አልቻሉም። ለፊደል እንጂ ለመንፈስ አልተገዙምና። ሙሴ ፊቱን በጋረደላቸው ጊዜ እርሱን ተመለከቱ፤ ፊት ለፊት በግልጽ ባዩት ጊዜ ግን ፊታቸውን ከእርሱ መለሱ። የሚያነሱትን አያውቁትምና በሰሐተት ሥራ ግን አንዱን ነገር ለሌላው ለወጡ /ተኩ/። ነቢዩ በእነርሱ ላይ «ሐሰትና አለማመን በእነርሱ ወስጥ ነው» ብሎ ጮኸ። ስለዚህ እግዚአብሔርም ስለእነርሱ «በጆሮ ሰምተው ተገዙልኝ፤ የባዕድ ልጆች ደለሉኝ» አለ። /መዝ. 18፥44፤45/

ዳግመኛም «ሙሴንስ ቢታምኑት እኔን ባመናችሁ ነበር እርሱ ስለእኔ ጽፏልና» ብሎ እንዴት በታላቅነት እንደገሰጸቸው እናስተጠውል። /ዮሐ. 5፥46/

ነገር ግን እምነት የለሽ በመሆናቸው በሐሰት ወደ ሕግ ቀረቡ፤ መጻሕፍት በማወቅ ሳይሆን ከራሳቸው ምች በተነሣ ነገሮችን ይረዳሉ። ከዚያም አልፈው በመጸሐፍት አጠላ ቃል ትርጉም ተደግፈው በግብዝነት ሕ

ይወት በማስመሰል ይመላለሳሉ። በዚህም ይተማመናሉ። ስለዚህ በእነርሱ ላይ ተቆጣ «ከእኛችሁ የሚሻ ማነው?» አለ። /ኢሳ. 1፥12/ እጅግ ደፋሮች ናቸውና በኢርምያስም «ለሌላ መሥዋዕታችሁ የሚቃጠለውን መሥዋዕታችሁን ጨምሩ፤ ሥጋውንም ብሉ፤ ከግብፅ ምድር ባወጣኋችሁ ቀን ስለሚቃጠል መሥዋዕትና ስለሌላ መሥዋዕት ለአባቶቻችሁ አልተናገርሁምና» /ኤር. 7፥21፤22/ ቢል ገሰጸቸው። ተገቢውን አያደርጉምና ቅናታቸውም ከሕግ የተነሣ ሳይሆን ይልቁንም የራሳቸው ምችት ከመሻት ነውና ነቢዩ ገሰጸቸው።

ነቢዩ እንደከሰላቸው የእነርሱን ጠባቂዎቻቸውን መቱ፤ ከዐመፀኞችና ከጠበኞች ጋር ራሳቸውን ደመሩ፤ ትሑታኑን በጡጫና በእርግጫ አዋረዱ። ለራሳቸው ደስታና እርካታ ብቻ በማዘንበል ነገርን ሁሉ አደረጉ።

በዚህም ምክንያት እስከ ፍጻሜው ያለ በዓል መኖርን ቀጥለዋል፤ ምንም እንኳን ከቦታውና ከጊዜ ውጪ ሥጋ መብላት ቢያደርጉም በሕግ ከተናገረው ጠቦት ሌላ ለበዓል መሥዋዕትን ማድረግ ተምረዋል። በአማናዊው ቂጣ የሕይወት እንጀራ ፈንታ «ለሰማይ ንግሥት እንጎቻ እንዲያደርጉ ለሌሎችም አማልክት የመጠጥ ቁርባን እንዲያፈሱ፤ ልጆች እንጨት ይሰበስባሉ፤ አባቶችም እሳት ያነድዳሉ፤ ሴቶችም ዱቄት ይለውሳሉ፤ እኔን ያስቆጣሉ?» ይላል እግዚአብሔር» /ኤር. 7፥18/።

ፋሲካን እንደሚያከብሩ ይመስላሉ፤ ኤርምያስ ግን «ከይሁዳ ከተሞችና ከኢየሩሳሌም አደባባይ የእልልታን ድምፅና የደስታን ድምፅ፤ የወንድ ሙሽራን ድምፅና የሴት ሙሽራን ድምፅ አጠፋለሁ» እንጸልው /ኤር. 7፥34/ ደስታና ሐሴት ከእነርሱ አፍ ተወስዷል። ስለዚህ አሁን «በሬን የሚያርድልኝ ሰውን እንደሚገድል ነው፤ ጠቦትንም የሚሠዋ የውሻን አንገት እንደሚሰብር ነው፤ ቁርባን የሚያቀርብ የእርያን ደም እንደሚያቀርብ ነው፤ ዕጣንን የሚያጥን

ጣዖትን እንደሚባርክ ነው» /ኢሳ. 66+3/ ብሏልና እነዚህ ነገሮች እግዚአብሔርን አያስደስቱም። ስለዚህ «እነዚህ የገዢ መንገዳቸውን መረጡ፤ ነፍሳቸውም በርኩሳታቸው ደስ ይላታል» አላቸው። /ኢሳ. 66+3/። የመሥዋዕት ሕጉ ሞግዚት ሆኖ ስለመኖሩ

እንግዲህ ወንድሞቼ ይህ ማለት ምንድነው? ይልቁንም ሐሳባቸውን በሕግ ላይ በተቃርኖ ስላነሡ መናፍቃንም የነቢዩን ቃል ልንመረምር የሚገባ ነው። በሙሴም በኩል እግዚአብሔር የመሥዋዕትን ትእዛዝ ሰጠ። ዘሊዋውያን የተባለውም መጽሐፍ እነዚህን ነገሮች ሊያቀና የተሰጠ ነው። ስለዚህ በነቢያት በኩል እነዚህን ትእዛዛት የሚንቅን ሁሉ «ከእጃችሁ የሚሻ ማንው?» «ለሌላ መሥዋዕታችሁ የሚቃጠለውን መሥዋዕታችሁን ጨምሩ፤ ሥጋውንም ብሉ፤ ከግብፅ ምድር ባወጣችሁ ቀን ስለሚቃጠል መሥዋዕትና ስለሌላ መሥዋዕት ለአባቶቻችሁ አልተናገርሁምና» በማለት ትእዛዛትን እንደማያከብሩ ዐማፅ ያን ከሰሰ። /ኢሳ. 1+12፤ ኤር. 7+22/። ስለዚህም አንዳንዶች መጻሕፍት እርስ በእርስ አይስማሙም ወይም ትእዛዛቱን የሰጠው እግዚአብሔር ሐሰተኛ ነው የማለት የራሳቸው አስተያየት መስጠት ጀመሩ። ነገር ግን አንዳች አለመስማማት የለም፤ እውነት የሆነው አብም አይዋሽም። ቅዱስ ጳውሎስ እንደመሰከረው «እግዚአብሔር ሊዋሽ የማይችል» ነውና። /ዕብ. 6+18/። ነገር ግን በቅንነት ለሚያስቡ በእውነትም የሕግን ቃል ለተቀበሉ እነዚህ ሁሉ ነገሮች ግልጽ ናቸው።

እነሆ እግዚአብሔር ለእኔ እንደተገለጠ ለእናንተም ያድላችሁ፤ በእግዚአብሔር ረድኤት እነዚህ አሳቦችን አስቀድሜ ያሥብሁት ከእውነት እንዳይርቁ እንጂ አስቀድሞም ትእዛዛትና ሕጉ መሥዋዕትን የሚመለከት አይደለም። ሕጉን የሰጠው የእግዚአብሔርም ሐሳብ አይደለም። ስለተቃጠለ መሥዋዕትም አይደለም፤ በእነርሱ ተለይተው ስለታወቁ አስቀድመው ስለታዩት ነገሮች ነው እንጂ። «ሕጉ ሊመጣ ያለው የበጎ ነገር እውነተኛ አምሳል ሳይሆን የነገር ጥላ አለውና»፤ «እነዚህ

እስከመታደስ ዘመን ድረስ የተደረጉ...» እንደተባለ። /ዕብ. 10+1፤ 9+10/።

ስለዚህ ሕግ ሁሉ መሥዋዕትን አይመለከትም። ምንም እንኳን መሥዋዕትን የሚመለከት ትእዛዝ በሕግ ውስጥ የነበረ ቢሆንም። በእነዚያም አማካኝነት ሰዎችን ለማስተማር ይጀመር ዘንድ፤ ከጣዖታትም መለየት ይቻል ዘንድ ወደ እግዚአብሔርም ማቅረብ ይቻል ዘንድ፤ ለዚያ ለነበረው ጊዜ ይማሩ ዘንድ ነው። ስለዚህ በመጀመሪያም ሕዝቡ ከግብፅ በወጣ ጊዜ ስለመሥዋዕትና ስለተቃጠለ መሥዋዕት አላዘዘም። ወደ ሲና ተራራም በደረሱ ጊዜ እንደዚያው። ስለእነዚህ ነገሮች ይጠነቀቅ ዘንድ እግዚአብሔር እንደሰው አይደለም፤ እውነተኛ አምላክ የሆነውን እርሱንና ቃሉን ያውቁ ዘንድ እነዚያን ሳይሆኑ ግን የሚመስሉ ሐሰተኛ አማልክትን ይንቁ ዘንድ ነው። ስለዚህ እነርሱን ከግብፅ በማውጣት ባሕረ ኤርትራን ለመሸገራቸው ምክንያት ሆኖ ለእነርሱ የታወቀ ሆነ።

ነገር ግን በአልንጣዖትን/ ለያገለግሉ በመረጡ ጊዜ ህላዌ /ሕይወት/ ለሌላቸው ለእነርሱም መሥዋዕትን ሊያቀርቡ በደፈሩ ጊዜ ስለእነርሱ በግብፅ የሆኑትን ተአምራት ረስተው ዳግም ወደዚያ ለመመለስ ባሰቡ ጊዜ የመሥዋዕት ትእዛዛት ከሕጉ መሰጠት በኋላ እንደ ሕግ ተሾሙ።

በእነዚያ ባልሆኑት ምሳሌያዊ ነገሮች ተመስጠው /በተመስጠ/ ቆይተው በኋላ ወደ እውነተኛው ወደ እርሱ ወደ እግዚአብሔር ይመለሱ ዘንድ ነው። አስቀድመው መሥዋዕትን አልተማሩም ፊታቸውን ከጣዖታት ይመልሱ ዘንድ እግዚአብሔር ባዘዘው ይጸኑ ዘንድ ነው እንጂ። «ለሌላ መሥዋዕታችሁ የሚቃጠለውን መሥዋዕታችሁን ጨምሩ፤ ሥጋውንም ብሉ፤ ከግብፅ ምድር ባወጣችሁ ቀን ስለሚቃጠል መሥዋዕትና ስለሌላ መሥዋዕት ለአባቶቻችሁ አልተናገርሁም» ባለ ጊዜ ወዲያውም «ቃሌን ስሙ እኔም አምላክ እሆናችኋለሁ፤ ሕዝብ ትሆኑኝላችሁ፤ መልካምም ይሆንላችሁ ዘንድ ባዘዘችሁ መንገድ

ሁሉ ሐዱ» የሚል ቃልን ጨምሮ ተናገረ። /ኤር. 7+22፤23/ ስለዚህ ከመማርና ከመታዘዝ በፊት ከእግዚአብሔር ሌላ ማንንም እንዳያገለግሉ ተምረዋል። ወይፈኖች የመንጋው ጠበቅና ፍየሎች ለእግዚአብሔር መሥዋዕት የማይሆኑበት የጥላው ዘመን የሚያበቃበት ጊዜ መቼ እንደሆነና በፊታቸው ያለውን ጊዜ አለመርሳትን ወደ ማወቅ ደረሱ።

እነዚህ ሁሉ ነገሮች ግን በፍጹም መንፈሳዊ አኳኋን ተፈጽመዋል። በጽኑ ጸሎትም። በአምላካዊ ቃላትም በመነጋገር። እንደ ዳዊት ዝማራ «ቃሌ ለእርሱ ይጣፍጠው፤ እኔም በእግዚአብሔር ደስ ይለኛል» እንዳለ /መዝ. 104+34/፤ /መዝ. 141+2/። በእርሱ ውስጥ ያለ መንፈስም «ለእግዚአብሔር የምስጋናን መሥዋዕት ሠዋ፤ ለልዑልም ስላለትህን ስጥ» በማለት ስለታላቁ መሥዋዕት ያሳል። /መዝ. 50+ 14፤ 45/

ታላቁ ገሰው ሳሙኤል «ማዳመጥም የአውራ በግ ስብ ከማቅረብ ይበልጣል» በማለት ሳኦልን በይፋ ገሰጸው /ነገ. 18+17/ በዚህ ሳቢያ /ትእዛዛትን በመስማት/ ሰው ሕግን ይፈጽማል፤ «ምስጋናን የሚሠዋ ያዝብረኛል» እንደተባለም እግዚአብሔርን ደስ ያስኛል። ሰዎችም «ምሕረትን እወዳለሁ መሥዋዕትን አይደለም ያለው ምን እንደሆነ ተማሩ።» /መዝ. 50+23፤ ሆሴ 6+6፤ ማቴ 9+13/ በተገዳዳሪዎቹ አልፈርድም። ለማወቅ /ለማስተዋል/ የታወከ ለማወቅ አእምሯቸው የታወከ ሆኗልና፤ የሚነፍሱበትን አቅጣጫ ለወጡ፤ ወደ ስሕተት ተጓዙ። «አውቀውትስ ቢሆን የክብርን ጌታ ባልሰቀሉትም ነበርና» /1ኛ ቆሮ. 2+8/ ስለዚህ ፍፃሜያቸው ምንድነው? ነቢዩ አስቀድሞ ጮኸ «በራሳቸው ላይ ክፉን ነገር ሠርተዋልና ለነፍሳቸው ወዮ የሥራቸውን ፍሬ ይበላሉና፤ ጻድቁን መልካም ይሆንልሃል በሉት» /ኢሳ.3+9፤10/ አለ።

ጌታችን «መጻሕፍትን አታውቁምና ትስታላችሁ» ብሎ እንደገሰጸቸው ለዚህ መጣላቸው ምክንያት ምንም አልነበረም፤ በሕ

ተት እንጂ/ማቴ 22+29/። ከተገሰጹም በኋላ እንኳ ወደ አእምሯቸው ሊመለሱ ሲገባቸው ይልቁንም በክፉት ንግግራቸው እየባሉ ሐደው «እኛ ግን የሙሴ ደቀመዛሙርት ነን፤ እግዚአብሔር ሙሴን እንደተናገረው እናውቃለን» በማለት ተናገሩ። /ዮሐ. 9+28-29/ በዚህም ቃላቸው በሐሰት ይቀርቡና ራሳቸውንም ይከሱ ነበር። የሚሰሙትን እርሱን አምነው ቢሆን ኖሮ በሙሴ የተመሰከረለትን እርሱን ባመኑት ነበር። «በእውኑ የምታነበውን ታስተውለዋለህኔ» በተባለ ጊዜ /ዮሐ. 8+30/ ከሐዋርያት ሥራ መጽሐፍ የምናገኘው በጃንደረ ባውስ ይህ የሆነ አልነበረምን? እርሱ ግን ባለማወቁ አላፈረም፤ ይማርም ዘንድ ፈጥኖ ጠየቀ። ስለዚህ ለእርሱ ለመማር ለተዘጋጀው የመንፈስ ቅዱስ ጸጋ ተሰጠው፤ ባለማወቃቸው የጸኑ አይሁድ ግን በምሳሌ «ሞት ይምጣቸው... የስንፍና ሐሳብ ኃጢአት ነው» ተብሎ /መዝ 55+15፤ ምላ. 24+9/ እንደተናገረ ሆነባቸው።

ስለመናፍቃን

መናፍቃንም እንደ እነዚህ ናቸው፤ እውነትን ከመምረጥ የወደቀ ለራሳቸው ኢ-አማኒነትን የፈጠሩ ናቸው። «ሰነፍ በልቡ አምላክ የለም ይላል፤ በሥራቸው ረከሱ ጎሰቆሉ፤ በጎ ነገርን የሚሠራ የለም» /መዝ. 14፤1/ ተባሉ። በሐሳባቸው ሰነፍች፤ በሥራቸው ክፉዎች ናቸው። «ክፉዎች ስትሆኑ መልካም ለመናገር እንዴት ትችላላችሁ» /ማቴ. 12+34/ እንደተባለ ክፉዎች ናቸውና ክፉትን ያስባሉ። አእምሯቸው በማታለል የተሞላ እነርሱ እውነትን ማድረግ እንዴት ይቻላቸዋል? ለፍቅረ ንዋይ ያጎበደደ እርሱ እንዴት ይራራል? ሴትን ባየ ቁጥር ለፍትወተ ሥጋ በመመኘት የተያዘ እርሱ ንጽሕናን ጠብቆ እንዴት ይገኛል? «ከልብ ክፉ አሳብ መግደል ምንዝርነት ዝሙት መስረቅ በውሸት መመስከር ስድብ ይወጣልና » /ማቴ. 15+19/።

ሰነፍ በባሕር ማዕበል እንደተመታ ሆኖ በእነዚህ ይጠፋል፤ በሥጋ ደስታቸው ተመርተውና ተስገብግበው ይጠፋሉ። «ሰነፍን የሚቀጥር ግን መንገድ አላፈውን እንደሚቀጥር ነው» ተብሎ ተጽፏልና።

/ምሳ. 26÷10/ ራሱን በዳንኪራ በሁከት ያስያዘ ነውና ስሎሞን «ሰነፎችና ደንቆሮዎች በአንድነት እንዲጠፉ ገንዘባቸውንም ለሌሎች እንዲተዉ አይቶአል» እንዳለ ታውኮ ይጠፋል። /መዝ. 49÷10/

በእነርሱ መካከል የሚመራቸው የተስተካከለ አእምሮ ያለው አንድ እንኳ የለምና በእነዚህ ነገሮች ይሰቃያሉ። ጥበብ ባለበት ሁሉ ነፍሱን የሚመራት ቃል አለ። «አስተዋይ መልካም ምክርን ገንዘቡ ያደርጋል» /ምሳ. 1÷5/ ነገር ግን መሪ የሌላቸው እነሱ እንደ ቅጠል ይረግፋሉ። ስለ ትንሣኤና ስለ እምነት ክፉ ሐሳብ የነበራቸው ሄሜኒዎስና ፈላጠስ በማዕበሉ ተመተው አልወደቁምን?

ከሀዲው የአስቆሮቱ ይሁዳም ከመሪው ተለየ፤ ከአይሁድም ጋር ጠፋ። ደቀመዛሙርቱ ግን ጠቢባን ክብርና ከጌታ ጋር ጸኑ፤ ምንም እንኳ ባሕሩ ቢናወጽ መርከቧም በማዕበሉ ብትሸፈን፤ ነፋሱ ተገዳዳሪ ቢሆን አልወደቀም። ከእነርሱ ጋር ይጓዝ የነበረውን አካላዊ ቃልን ቀስቀሱት። ወዲያውም በጌታው ትእዛዝ ባሕሩ ጸጥ አለ። እነርሱም ጸኑ። እነርሱም በዚያው ጊዜ መምህራንና ሰባክያን ሆኑ። ከመድኃኒታችን ተአምራት የተነሣ እነርሱን እንመስል ዘንድ አስተማሩን። እነዚህ ነገሮች እነርሱን የቀደሳቸውን ጌታ እናውቅ ዘንድ ስለእኛ ለእኛ ጥቅም ተጽፈዋል።

ዓለም ማዕበል የተሞላች ባሕር ስለመሆኗ

እንግዲህ በደቀመዛሙርቱ እምነት ውስጥ እንሁን፤ ከጌታችን ጋር አዘውትረን መነጋገርን እናጽና። ዓለም ለእኛ እንደ ባሕር ነውና፤ ወንድሞቼ «ይህች ባሕር ታላቅና ሰፊ ናት፤ በዚያ ስፍር ቁጥር የሌለው ተንቀሳቃሽ ታላላቆችና ታናናሾች እንሰሳት አሉ፤ በዚያ ላይ መርከቦች ይሔዳሉ፤ በዚያም ላይ የፈጠርኸው ዘንዶ ይጫወትበታል» ተብሎ እንደጻፈ /መዝ. 104÷25/ ከነፋስ ጋር ባለ በዚህ ባሕር ላይ በፈቃዳችን እየተንሳፈፍን ነው እያንዳንዱም ሰው እንደፈቃዱ ገዛውን ይመራል።

ካልሆነም በእግዚአብሔር ቃል መሪነት ይመራል። ስለዚህ ዕረፍት

ያገኛል። ካልሆነም በሥጋ ደስታ ይያዛል። በማዕበሉ ይሰቃያል፤ በማዕበል ይመታል። እንግዲህ በውቅያኖስ ማዕበልና ንውጽውጽታ እንዳለ ሁሉ በዓለምም ብዙ መከራና ፈተና አለ። ስለዚህ የማያምኑ ጌታ እንዳለው «መከራ ወይም ሰደት በሆነ ጊዜ ወዲያው ይሰናከላሉ» /ማር. 4÷17/ በእምነት አይጸኑም። ስለዚህ በጊዜያዊ ነገሮች ሐሳቡ ተይዟልና ከመከራ የሚመነጭ ጭንቀትን ሊቋቋም አይችልም። ሰነፍ በድቡሽት ላይ እንደሠራው ያለፀውቀት ታንጸልና ጎርፍ በጎረፈ፤ ነፍሳት በነፈሱ ጊዜ እንደወደቀ በተፈተነ ጊዜ ይወድቃል።

በእምነት የጠነከሩ ቃሉን ያስተዋሉ ቅዱሳን ግን በፈተና አይደከሙም። ከጊዜ ጊዜ የታላላቅ ፈተናዎች ሁኔታ በእነርሱ ላይ ተለዋውጦ ቢመጣ ታምነው መኖርን ያጽናሉ። ከእነርሱ ጋር ያለ ጌታን ይቀሰቅሱታል፤ ይድናሉም። በእሳትም ይሁን በውኃ ውስጥ ቢያልፉ ሰላምና ዕረፍት ያገኛሉ በዓልንም ያደርጋሉ። ጸሎትን መሥዋዕት አድርገው ከምስጋና ጋር ለቤዛቸው ለእግዚአብሔር ያቀርባሉ።

እንደ አብርሃም ተፈትነው ወይም እንደ ኢየሱስ መከራን ተቀብለው ወይም እንደ ዮሴፍ ተጨቁነው በሐሰት ተከሰው በትዕግ ሥት የጸኑ ናቸው። የተሰደዱ ቢሆኑ በእግዚአብሔር የተጻፉ እነሱ አልተጣሉም። ወንድሞችን ከሚከፋፍሉ ከሚለያዩ ከእውነትም ከሚያርቁ የክፋት «ቅጥርን ይዘላሉ» /መዝ. 18÷29/ በዚህ ሁኔታ ቅዱስ ጳውሎስ በሰደት፤ በጭንቀት፤ ስድብ፤ በደል እየደረሰበት እንኳ ደስተኛ ነበር፤ እኛም ሁላችን እንዲሁ እንድንሆን «ሁልጊዜ ደስ ይበላችሁ በሁሉ አመስግኑ» በማለት መከረን። /1ኛ ተሰ. 5÷18/ ስለበዓሉ አከባበር

ታድያ ለበዓሉ የሚገባው ከክፋት መመለስ፤ መልካም አኗኗር፤ ትጋት ያለማቋረጥ ከምስጋና ጋር ለእግዚአብሔር የሚቀርብ ጸሎት አይደለምን? ስለዚህ ወንድሞቼ በሰማይ የሚሆን ዘላለማዊ ደስታን ወደ ማድረግ እንመልከት፤ በዚህም ላለን በዓሉን እናከብር፤ በጊዜያቱ ሁሉ እንደሰት። በጸሎትና ጭንቀት ሁሉ ለጌታ ምስጋናን እናቅርብ።

እኔም እግዚአብሔር ላደረጋቸው ሌሎችም ድንቅ ነገሮች ምስጋናን አቀርባለሁ። ላደረገልንም ረድኤት ሁሉ ከነበርንበት ሩቅ ሥፍራ አመጣን። ከምድር ዳርቻ ከእናንተም ጋር ዳግም እንድ አደረገን። በዓሉን ባሰብኩ ጊዜ ሁሉ የታላቁን የትንሣኤ በዓልን ለማብሰር እንጓለሁ። እኛ ሁላችን በጋራ ፋሲካን እንበላ ዘንድ ወደ ኢየሩሳሌም እንድንጓዝ፤ ተለያይተን አይደለም፤ በአገር ቤት። /ዘጸ. 12፡8፤9፤46/ የፋሲካ በግ በውኃ የራሱ እንደሆነ የእግዚአብሔርን ቃል በማውረድ፤ አጥንቱንም በመስበር የወንጌልን ቃል በማጥፋት አይደለም። በእሳት እንደበሰለ ከምሬትም ጋር እንደሆነ በመንፈስ የነቃን ሆነን፤ በማስተዋልና በጾም፤ በትሕትና ዝቅ ዝቅ ብለን፤ በጸጸትና በምስጋናና በዓሉን እናክብር።

ማንም እርባ ጾምን በቸልታ ያለፈ፤ የተቀደሱ ነገሮችን ያለ ንጽሕና የረገጠ በዓሉ ትንሣኤውን ሊያክብር አይችልም። በተጨማሪም እርስ በእርሳችን እንተሳሰብ፤ ቸልተኛ እንዳንሆን አንዱ ሌላውን ያንቃው። በተለይ ጾሙን ልንጾም ይገባናል። ጾም በዓሉን በስኬት እንድንቀበለው፤ ጀምረንም በአግባቡ እንድንፈጽመው ይረዳናል። ከበዓሉም በኋላ ያሉትን ሰባት የተቀደሱ ሳምንታት አንዱን ከአንዱ ቀጥሎ እንጨምር። በዚያም እግዚአብሔርን እናመስግን እንደበት። በእነዚህ ነገሮች አስቀድሞ በሰማይ ለእኛ የተዘጋጀ፤ በክርስቶስም በእውነት ለሚያምኑ ሁሉ ዘላለማዊ ደስታ ዕረፍት እንዳለን አሳውቆናልና።

ስንብት

• በእርሱ ለአብ ለመንፈስ ቅዱስም ክብር ምስጋና ይገባል፤ ለዓለመ ዓለም አሜን። እርስ በእርሳችሁ በተቀደሰ ሰላምታ ሰላም ተባባሉ። ከእኔ ጋር ያሉ ወንድሞች ሁሉ ሰላምታ ያቀርቡላችኋል።

መልእክት ዘቅዱስ አትናቴዎስ ቁጥር 4ያ

በዓሉን ለማክበር ስለመሰብሰብ

እንግዲህ ወንድሞቼ ጌታችን ለቅዱሳን ሐዋርያት ባሳሰበው መሠረት በዓሉን እናክብር። እርሱ አስቀድሞ አይሁድ ጌታን አሳልፈው የሚሰጡበትን ጊዜ «ከሁለት ቀን በኋላ ፋሲካ እንዲሆን ታውቃላችሁ» ብሎ አሁንም ይነግረናልና። /ማቴ. 26፡2/ እኛ ግን ሞቱን እንደ በዓል እናክብረዋልን። ደስም እንሰቅታለን። ተበትነን የነበርን እኛ ዕረፍት አግኝተንበታልና።

አሁን በአንድ ላይ ለመሰብሰብ ትጉሃን ነን፤ ቀድሞ ጠፍተን፤ ተበትነን የነበርነው ተገኝተናልና። እኛ በሩቅ ተጥለን የነበርን አሁን ቀረብን። እርሱ የተሰቃየ፤ በመስቀል ላይ የተቸነከረ፤ ነቢዩ እንደ ተናገረው በደላችንን የተሸከመ፤ ስለ እኛ ሕማማትን የተቀበለ ነውና። ከእኛም ሐዘን ስቃይና ሰቆቃን አስወገደ። በተጠማን ጊዜ እርሱ በበዓሉ ቀን ራሱ ቆሞ «ማንም የተጠማ ቢኖር ወደ እኔ ይምጣና ይጠጣ» ብሎ እየጮኸ ያረካናል።

ቅዱሳን ጌታን በመፈለግ የሚኖሩ ስለመሆናቸው

የቅዱሳንም የዘወትር ፍቅር የሚነሣው ከዚህ ነው። ለአንድ አፍታም የማይገታ ፍቅር የማይቋረጥ የጸና መሥዋዕትን ለጌታ ያቀርባሉ እንጂ። ዘወትር እርሱን ይጠማሉ፤ ክቡር ዳዊት «አምላኬ አምላኬ ወደ አንተ እገሰግላለሁ። ነፍሴ አንተን ተጠማች፤ ሥጋዬ አንተን እንዴት ናፈቀች። እንጨትና ውኃ በሌለበት በምድረ በዳ» እንዳለውም ያጠጣቸው ዘንድ ይማጽኑታል። /መዝ. 63፡1፤2/ ነቢዩ ኢሳይያስም «ነፍሴ በሌሊት ትናፍቅሃለች» አለ። /ኢሳ. 26፡9/ ዳግመኛም «ነፍሴ ሁልጊዜ ፍርድህን ናፈቀች...፤ በፍርድህም ታምኛለሁና...፤ ሁልጊዜም ሕግህን እጠብቃለሁ» አለ። /መዝ. 119፡20፤43፤44/ አሁንም

ዳግመኛ «ዓይኖቼ ዘወትር ወደ እግዚአብሔር ናቸው» አለ። በሌላም ሥፍራ እንዲህ ሲል ይጮኻል «የአፌ ቃልና የልቤ አሳብ በፊትህ ያማረ ይሁን» /መዝ. 25÷15/ 19÷14. ቅዱስ ጳውሎስም አክሎ «ሁልጊዜ ደስ ይበላቸሁ ሳታቋርጡ ጸልዩ» በማለት መከራ /1ኛ ተሰ. 5÷17/

እነዚያ ዘወትር ታምነው ያሉት ጌታን ፍጹም ይጠብቁታል «እግዚአብሔርን እንከተል ወገግታም ተዘጋጅቶ እናገኘዋለን፤ እንደ ዝናብ ምድርን እንደሚያጠጣ እንደ መጨረሻ ዝናብ ይመጣል» እንደተባለ /ሆሴ. 6÷3/ በማለዳ የሚያረካቸው ብቻ አይደለም፤ እንደጠየቁት ያህል የሚጠጡትን የሚሰጣቸው ብቻ አይደለም፤ እንደተትረፈረፈ የርገራጌ ፍቅሩ እጅግ አብዝቶ ዘወትር የመንፈስን ጸጋ ይሰጣቸዋል እንጂ። «በእኔ የሚያምን» ብሎ እንደ መጽሐፈ ምሳሌ ቃል ስለተጠሙት ነገር እርሱ ወዲያው አክሎ ይናገራል። /ዮሐ. 7÷38/ «የቀዘቀዘ ውሃ ለተጠማች ነፍስ ደስ እንደሚያስኝ» ለእነዚያ በእግዚአብሔር ለሚያምኑ የመንፈስ መምጣት ከሁሉም ደስታና መታደስ ሁሉ የላቀ ነው። /ምሳ 25÷25/

በዚህ በፋሲካ ቀናትም ይህ በእኛም ይሆናል፤ ከቅዱሳን ጋር በማለዳ እንነሣ፤ እኛ አስቀድመን በጠጣን ጊዜ፤ ከእርሱ በሚመነጭ በእነዚህ መለኮታዊ ውኃዎች በተሞላን ጊዜ በሰማይ ከቅዱሳኑ ጋር በአንድ ማዕድ እንቀርብ ዘንድ በዚያ ያለ የደስታን ድምፅ የሕይወትን ቃል እንሰማ ዘንድ ከነፍስና ከሥጋ ንጽሕና ጋር በእምነትና በንስሐም ወደ ጌታ እንቅረብ።

ኃጥአን ግን መልካምነትን የማይሹ ስለመሆናቸው

ኃጥአን ግን ከዚህ የተጣሉ ናቸው «የሰርግ ልብስ ሳትለብስ እንዴት ወደዚህ ገባህ» የሚለውንም ድምፅ /ቃል/ ይሰማሉ /ማቴ. 22÷12/ በእርግጥ ኃጥአን ይጠማሉ፤ የመንፈስን ጸጋ ግን አይደለም፤ እነርሱ በክፋት ነደዋል። በሥጋ ደስታ ፍጹም እሳት ውስጥ ተቀምጠዋል። መጽሐፈ ምሳሌ «ኃጥአ ቀኑን ሁሉ ምኞትን ይመኛል» እንዳለው /ምሳ. 21÷26/ ነቢዩም በእነርሱ ላይ እንዲህ እያለ ይጮኻል

«ስካርን ለመከተል በጥዋት ለሚማልዱ የወይን ጠጅም እስኪያቃጥላቸው አስከ ሌሊት ድረስ ለሚዘገዩ ወዮላቸው» /ኢሳ. 5÷11/ እንደ አውሬ ያደባሉ፤ የሌሎችን ጥፋትም ይጠማሉ።

አስቀድመውም የሐሰትና ያለመታመን ውኃን ጠጥተዋልና፤ በነቢዩ «ቁስሌስ ስለምን የማይፈወስ ሆነ? ስለምንስ አልሸርም አለ? በእውኑ እንደ ሐሰተኛ ምንጭ እንዳልታመነች ውኃ ትሆነኛለህን?» ተብሎ ተነግሮባቸዋል /ኤር. 15÷18/ ዳግመኛም ከባልንጀሮቻቸው ጋር በጠጡ ጊዜ ወደ ጥፋት ይመራሉ፤ መልካሙን አመል ያጠፋሉ። የዋሁንም ከመልካም ነገር ይለዩታል። ስለዚህ ነገርም ነቢዩ የጮኸው ምንድነው «ኃፍረተ ሥጋውን ለማየት ባልንጀራውን ለሚያጠጣ ክፉንም ለሚጨምርበት ለሚያስከረውም ወዮለት!» በማለት ነው /ዕን. 2÷15/።

ነገር ግን እነዚያ እውነትን ያጠፋሉ፤ ይሰውሯታል። ልባቸውን ያቀዘቅዛሉ። እነዚህን ነገሮች አስቀድመው ጠጥተዋልና በመጽሐፈ ምሳሌ «የሰርቆት ውኃ ይጣፍጣል የተሸሸገም እንጀራ ደስ ያስኛል» እንደተባለ። እነርሱን ወደ ማለት ይሔዳሉ። /ምሳ. 9÷17/ በስውር እንክርዳድን ይዘራሉ፤ ምክንያቱም መልካሙን የማድረግ ነጻነት የላቸውም። በደጆች ላይ ራሷን የምታመሰግን በነጻና ላይ የመናገር ነጻነት ያላት በሰንኮትም ላይ የምትሰብክ የጥበብ ድፍረት የላቸውምና /ምሳ. 8÷2/።

በእምነትና በሥጋ ደስታ መካከል ምርጫ ቢቀርብላቸው የእውነትን ጣፋጭነት ይሰርቃሉ /ይሰውራሉ/ የራሳቸውን መራራ ውኃ ግን በግልጽና በፍጥነት ከሚመጣባቸው ከክፋታቸው ከስ ያመልጡ ዘንድ እውነት አስመስለው ያቀርባሉ። ስለዚህም ለምድ የለበሰ ተኩሳ በእብን በረድ /ኖራ/ ውጪው የተጌጠ የመቃብር ሐውልት ናቸው፤ ያም ሰይጣን ነው።

መልእክት ዘቅዱስ አትናቴዎስ ቁጥር ሃያ ሁለት

ጌታችን ከምድር ከፍ ብሎ ስለመሰቀለ

ጌታችን መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ስለእኛ ስለሁላችን የሞተው እጆቹን የዘረጋው የት ነው? ከምድር በታች ባለ ሥፍራ አይደለም። ከፍ ብሎ በአየር ላይ ነው እንጂ፤ በመስቀል ላይ የማጸኑ ሥራ በየሥፍራው ላሉ ለሁሉም ሰዎች /ወጥቶ/ ይታይ /ይገልጻል/ ዘንድ፤ በአየር ላይ ይሠራ የአገረ ዲያብሎስን ያጠፋ ዘንድ፤ ወደ ሰማይ የሆነ መንገዳችንን ባርከ ነጻ ያደርጋልን ዘንድ ነው።

መልእክት ዘቅዱስ አትናቴዎስ ቁጥር ሃያ ሦስት

ጠላት ስለመውደቁ

ግብፅን አቋርጠው በሐዱ በዚያን ጊዜ ጠላቶቻቸው የሲኦር ሲሳይ ነበሩ። አሁን ግን ከምድር ወደ ሰማይ ስንሻዝር ሰይሞን ራሱ እንደ መብረት ከሰማይ ይወድቃል።

መልእክት ዘቅዱስ አትናቴዎስ ቁጥር ሃያ ሰባት

ጌታ መካር ስለመሆኑ

የእኛ ደስታና ትምክህት ማነው? ስለ እኛ መከራን የተቀበለው በእርሱ አብ የተገለጠበት /የታወቀበት/ ጌታችን መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ አይደለምን? እርሱ ሌላ አይደለም፤ አስቀድሞ በነቢያት የተናገረው ራሱ ነው እንጂ። አሁንም ሰዎችን ሁሉ «የምናገርሽ እኔ እርሱ ነኝ» አለ። /ዮሐ. 4፥26/ ይህ ቃል እንዴት መልካም ነው።

እንዴ ደግሞ አይናገርምና በሌላ ጊዜ ዝም ይላል። ነገር ግን ዘወትር በሁሉም ጊዜያት ከመጀመሪያም ጀምሮ ያለማቋረጥ ሰዎችን ሁሉ ያነሣሳል፤ ለእያንዳንዱም በልቡ ውስጥ ይናገረዋል።

መልእክት ዘቅዱስ አትናቴዎስ ቁጥር ሃያ ስምንት

መንግሥቱን ለሚያምኑት ስለማዘጋጀቱ

እርሱ ለእኛ መሥዋዕት ስለሆነ በእውነት ቃሉ አደግን፤ የእርሱን ሕያው ቃለ ሃይማኖት ተሳተፍን፤ ከቅዱሳንም ጋር የመንግሥተ ሰማይን ደስታ እንቀበላለን። ደቀመዛሙርቱን በጠራበት በዚያ በሰገነት ከእነርሱ ጋር እኛን ሁላችንን ወደማይጠፋው ወደ ዘላለማዊው ግብዣ ጠራን። በዚህ ዓለም ስለ እኛ መከራን ተቀበለ፤ በዚያ ግን ጥሪውን ለሰሙ ለተቀበሉ፤ ከዓላማቸው ለደረሱ የታላቁን ጥሪያቸውን ሽልማት ለሚሹ ለግብዣው የሚታደሙበትን ሰማያዊቷን ድንኳን ያዘጋጃል። በዚያም ሰማያዊ አክሊልና የማይጠፋ ደስታ አለ። ምንም እንኳ እንደ ሰው ቃል ሲነገር የሚታደሙበት ጉዞ ድካም ከባድ ቢሆንም አሁንም ግን መድኃኒታችን ራሱ ቀላልና ምቹ ያደርገዋል።

ከመድኃኒታችን የወይንን አትክልት ሥፍራ የተቀበላችሁ ለሰማያዊ ግብዣ የተጠራችሁ ወንድሞቼ ሆይ! እንግዲህ በዓሉ ቀርቧልና ኃጢአትን ድል መንግሥታችሁን የምታበስሩበትን የዘንባባ ዝንጣፊ ያዙ። በዚያም ሰማያዊ ሥርዐት ከመድኃኒታችን ጋር እንደሚገናኙ እንደ እነዚያ ቅዱሳን እንሁን፤ እርሱ በመጣ ጊዜ እንድንገናኘው ከእርሱም ጋር እንድንገባ ሕያው ማዕድን እንድንሳተፍ ከዚያም ለዘላለም በሰማያት እንድንኖር በሥራችን ሁሉ ራሳችንን እናዘጋጅ።

መልእክት ዘቅዱስ አትናቴዎስ ቁጥር ሃያ ዘጠኝ

ተአምራትን በአምላክነቱ ስለመፈጸሙ

ጌታችን በጀልባ ውስጥ ተኝቶ በነበረ ጊዜ ደቀ መዛሙርቱን ፈተናቸው። በተለይም ክፉን ለማሳፈር በማሰብ በተአምራቱ ተነሥቶ ባሕሩን ገበጃልና፤ ማዕበሉንም ጸጥ አድርጓልና። በዚህም ሁለት ነገሮችን በግልጽ አሳየ። የባሕሩ ማዕበል ከነፋሱ አልነበረም፤ ከእርሱ ላይ ሊራመድ የሚቻለውን ጌታ በመፍራት እንጂ። እንዲሁም እርሱን የገሰጸው ጌታ ፍጡር አለመሆኑ ተገልጧል። ፍጡር በባሕሪው ለሌላ ፍጡር በቃል የሚታዘዝ አይደለምና ይልቁንም የእርሱ ፈጣሪ መሆኑን ገለጸ።

ምንም እንኳን ባሕረ ኢርትራ በሙሴ ፊት የተከፈለ ቢሆን አሁንም ግን ሙሴ በባሕሪው ያደረገው አይደለም። እርሱ ስለተናገረ አይደለም፤ እግዚአብሔር ስላዘዘ ነው እንጂ። በገባዎን ፀሐይ፤ ጨረቃም በኢሉን ሽለቆ የቆመችው አሁንም በነዋ ልጅ ሥራ አይደለም፤ ጸሎቱን በተቀበለ በእግዚአብሔር እንጂ። ባሕሩን የገሰጸው በመስቀል ላይ ሳለ ፀሐይን ያጨለመው ግን እርሱ የባሕርይ አምላክ ኢየሱስ ክርስቶስ ራሱ ነው።

** ተቆንጽሎ የተገኘ **

ሥጋችን ስለመከበሩ

ሰው ኅልፈት ያለበት መጨረሻ ያለው ቢሆንም እርሱ ሥግው ቃል ግን ይህ የለበትም። በዚህም ምክንያት በሞት ተይዞ በነበረ ጊዜ ባሕርያችን ደካማ ሆኖ ሳለ እርሱ ግን አነሣ። ከምድርም ወደ ሰማይ መራን።

** ተቆንጽሎ የተገኘ **

ቅዱሳን መከናትን የተነጠቁ አማኞችን ስለማጽናናት

እግዚአብሔር ያጽናናችሁ። በእርግጥ ይህ ነገር ብቻ እንደማያ ሳዝናችሁ አውቃለሁ። ሌሎች በኃይላቸው /በጉልበታቸው/ አብያተ ክርስቲያናትን ስለወሰዱ እናንተንም ከሥፍራችሁ አስወጥተው ስለጣ ሷችሁ እንጂ። አይዟችሁ እነሱ በታዎቻችሁን ይዘዋል፤ እናንተ ግን የቅዱሳን ሐዋርያትን ሃይማኖት ይዛችኋል። እርግጥ ነው እነርሱ በመከናቱ ቅጽር ይገኛሉ፤ ነገር ግን ከእውነተኛ ሃይማኖት ቅጽር ውጪ ናቸው። በእርግጥ እናንተ ከመከናቱ በአፍኦ ውላችኋል፤ ሃይማኖት ግን በውስጣችሁ ነው። አስቡት ታላቁ ነገር የትኛው ነው። ሃይማኖት ወይስ መከናት? ሃይማኖት መሆኑ ግልጽ ነው፤ ታዲያ የነደለበት ማነው? የሞላለትስ ማነው? መከናትን የያዘው ወይስ ሃይማኖትን?

መከናት ቅዱስ የሚሆኑት የቅዱሳን ሐዋርያት ሃይማኖት በተሰበ ከባቸው ጊዜ ብቻ ነው፤ ቅዱስ የሚሆኑት አንዱ ቅዱስ /አምላካችን/ ሲያድርበት ብቻ ነው። እናንተ ግን ብፁዓን ናችሁ። አሁንም በያዛችሁት ሃይማኖት ምክንያት ያላችሁት በቤተ ክርስቲያን ነው። በሃይማኖትም መሠረት ላይ ትኖራላችሁ። ፍፁምም እርካታና የማይናወጽ ታላቅ እምነት በውስጣችሁ አላችሁ።

የቅዱሳን ሐዋርያት ውርስ /ትውፊት/ ወደ እናንተ ወርዷልና። የክፉዎች ቅናት ግን እንዳይጸና ይመኛል፤ ነገር ግን አይቻለውም። በአንጻሩ ይህን ባደረጉ ጊዜ ራሳቸው ተቆርጠው ይቀራሉና። «የዮና ልጅ ስምዖን ሆይ በሰማያት ያለው አባቴ እንጂ ሥጋና ደም ይህን አልገለጠልህምና ብፁዕ ነህ» ተብሎ እንደተጻፈ /ማቴ. 16፡16፤ 17/ ጴጥሮስ በእግዚአብሔር ረድኤት ተናገረ። «በሰማያት ያለው አባቴ እንጂ» ያለውን ቃል እናስብ።

የተወደዳችሁ ወንድሞቼ! ማንም በእምነታችሁ ላይ ሊሠለጥን ሊያይል አይችልም። እግዚአብሔር አብያተ ክርስቲያናቱን እንዲመለሱ ፈቃዱ ይሁን፤ ባይመለሱም እንኳ እምነታችሁ ምሉሕ ነው። እንግዲህ በመጻሕፍት ቃል ተመሥርቼ አጥብቄ እላችኋለሁ። ወደ ቅዱሳት መጻሕፍት ምስክርነት ተመለሱ። አስታውሱ! ቤተ መቅደሱ በኢየሩሳሌም ክር፤ የመቅደሱ ሥፍራ ግን ባዶ አልነበረም፤ ባዕዳን ወረሩት። ቤተ መቅደሱ በኢየሩሳሌም ሳለ ግን እነርሱን ይፈትን ያቀናቸውም ዘንድ ስደት ወደ ባቢሎን እንዲሆን የእግዚአብሔር ፈቃድ /ፍርድ/ ነበር።

በእነርሱ ድንቁርና ምክንያት ደም በጠማቸው ጠላቶቻቸው ተቀጡ። በእርግጥም የመቅደስን ሥፍራ ባዕዳን ያዙት። የሥፍራውን ባለቤት /ጌታ/ ግን አያውቁም ነበር። ስለዚህ በዚያ ስፍራ ቢሆንም የሰጣቸው /መካን/ ለእነርሱ ምን ትርፍ ነበረው? እነሆ የቦታው ባለቤቶች የነበሩት እነዚያ በእነርሱ ተቀጡ። ፍቅር የሆነ እግዚአብሔር ያ ቦታ የወንጌላዎች ዋሻ እንዲሆን ፈቀደ። በእብደትም ሥራ በዚያ ሊገኙ የማይገባቸው እነርሱ ያንን የተቀደሰ ሥፍራ የንግድ የመገበያያ ሥፍራ አደረጉት።

የተወደዳችሁ ወንድሞቼ! በዚህና ከዚህም በከፋ ምክንያት ከዚያ ከመጡት የሰማነው ነው። ቤተ ክርስቲያንን የያዙ ይመስላቸዋል እንጂ በእውነት እላችኋለሁ፤ እጅግ በከፋ ሁኔታ ከቤተ ክርስቲያን የተጣለ /የወጠ/ ናቸው። ለእነርሱ ግን በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ያሉ ይመስላቸዋል፤ ነገር ግን የተሰደዱ ናቸው፤ በምርኮም ተይዘዋል። ስለዚህ መከናቀጥ በመያዛቸው ብቻ መልካም የሆነላቸው ይመስላቸዋል።

መልእክት ዘቅዱስ አትናቴዎስ ከቁጥር መላሳ

ዘጠኝ ተቆንጽሎ የተገኘ

ስለ ቅዱሳት መጻሕፍት

እነርሱ የተፈጠሩ መጻሕፍት «የገበታ /የማዕድ/ መጻሕፍት» ብለው የሚጠሯቸው መጻሕፍት አሏቸው። ኮከብን የሚቆጥሩባቸው ሆነው ሳሉ ለእነርሱ የቅዱሳንን ስም ይሰጣሉ። በዚያ ውስጥ እውነት የሚሉትን ለጻፏቸው ለእነዚያ በራሳቸው ላይ መንታ ስድብ የሚያደርሱ ናቸው። እነርሱ በዚያ በተናቀ የሰው የጥበብ ሐሳብና በማታለል የተካኑ የበቁ ናቸውና። የማያውቁና የዋሃን ከእውነት፤ ከጸናው በእግዚአብሔርም ሀላፊ ቀጥተኛ ከሆነው ሃይማኖት አስወጥተው ወደ ጥፋት ይጠሯቸዋል።

እንግዲህ መናፍቃን ሙታን እንደሆኑ ጠቀስንላችሁ። እኛ ግን ለድኅነታችን አምላካውያት መጻሕፍትን ይዘናልና፤ ነገር ግን ቅዱስ ጳውሎስ ለቆሮንቶስ ሰዎች እንደጻፈው አንዳንድ የዋሃን ሌሎች አምላካውያት ያልሆኑ መጻሕፍትን በማንበብ ከጽሕፍታቸው ከየዋህታቸው በአንዳንዶች ማታለያ እንዳይታለሉ አፈራለሁ። ከእውነተኛዎቹ መጻሕፍት ጋር በስም ይመሳሰላሉና ወደ ጥፋት ያመራሉ። ስለዚህ በትዕግሥት እንድትመላለሱ እለምናችኋለሁ። ከእንግዲህ የምጽፍ ከሆነ ልታውቁት የሚገባውን ጉዳይ ሁሉ በማስታወስ ለቤተ ክርስቲያን ጥቅምና ፍላጎት ተገድጄ እጽፍላችኋለሁ።

እነዚህን ነገሮች ለመጥቀስ ስነሣ ያደረግሁትን ለመግለጽ ቅዱስ ሉቃስ ወንጌላዊ ያቀረበበትን መንገድ ወስጄ እኔም «የቃሉ አገልጋዮች የሆኑት እንዳስተላለፉለን» እላለሁ። [ሉቃ.1፡1] አምላካውያት መሆናቸው ያልተረጋገጡ መጻሕፍትን ደረጃ ለመስጠት ከአምላካ ውያት መጻሕፍትም አዛምዶ ለማየት እኛንም ለማላመን ቀድመው እንደነበሩት የዓይን ምስክሮችና የቃሉ አገልጋዮች የሆኑ እነሱ ለአባቶች

እንዳበረከቡ እንዲሁ እኔም በእውነተኛ ወንድሞች ተነሣሥኜ በቀኖና የተካተቱ አምላካውያት እንደሆኑ የተመሰከረላቸውና ከአባቶች የተቀበልናቸውን መጻሕፍት በፊታችሁ ዘርዘራ ለማቅረብ መነሣቴ መልካም ይመስለኛል። በውጤቴም ወደ ጥፋት የተመራና ወደ ስሕተት የወደቀ ወደ ጥፋት የመሩትን ያወግዛል። በጽናት በንጽሕና መመላ ለሉን አጽንቶ የነበረ ደግሞ ዳግመኛ ደስ ይሰኛል። እነዚህን ነገሮች ወደ ማጤን ያመጡታልና።

በብሉይት ውስጥ ሃያ ሁለት መጻሕፍት አሉ። እንደሰማሁትና በትውፊትም እንደደረሰን ስማቸውና አቀማመጣቸው የቅደም ተከተል ሥርዐታቸው እንደሚከተለው ነው። የመጀመሪያው ዘፍጥረት ነው፤ ከዚያም ዘጸአት ቀጥሎም ዘሌዋውያን ከዚያ በኋላ ዘኑልቀና ዘዳግም ይሆናሉ። ከእነዚህ በኋላ ኢያሱ መሳፍንትና ሩት በየተራ ይቀርባሉ። ከእነዚህ በኋላ ደግሞ አራቱ የነገሥታት መጻሕፍት በሁለት ተከፍለው ይቀርባሉ። የመጀመሪያውና ሁለተኛው እንደ አንድ መጽሐፍ፤ ሁለተኛውና ሦስተኛው እንደ ሌላ አንድ መጽሐፍ ይዘረዘራል። ከዚያም ቀዳማዊና ካልዓይ ዜና መዋዕልም እንደ አንድ መጽሐፍ ይታሰባሉ። በተመሳሳይ የዕዝራ አንደኛና ሁለተኛ መጽሐፍም እንደ አንድ ይወሰዳሉ። ከእነዚህ በኋላ መዝሙረ ዳዊት፤ መጽሐፈ ምሳሌ፤ መክብብ፤ መኃልየ መኃልየ ዘሰሎሞን ተከታትለው ይጠራሉ። ከዚያም ኢዮብ ተከትሎ የዐሥራ ሁለቱ የነቢያት መጻሕፍት እንደ አንድ ይታሰባሉ። ከዚያም አሳይያስ አንድ መጽሐፍ፤ ኤርምያስ ከባሮክ ጋር፤ ሰቆቃና መልእክት /epistle/ እንደ አንድ መጽሐፍ ከዚያም ሕዝቅኤል እና ዳንኤል እያንዳንዳቸው እንደ አንድ መጽሐፍ ናቸው። እስከ አሁን ያሉት ብሉይትን ይይዛሉ።

ዳግመኛም ስለሐዲሳት መጻሕፍት መናገርም የሚገባ ነው። እነዚህም አራቱ ወንጌላት የማቴዎስ፤ ማርቆስ፤ ሉቃስ፤ ዮሐንስ/ ከዚያም የሐዋርያት ሥራ ተከትለውም መልእክታት ማለትም የሁሉም መልእክታት የሚባሉት፤ ከዚያም ሰባቱ ማለትም የያዕቆብ አንድ፤ የዴፕሮስ ሁለት፤

የዮሐንስ ሦስት፤ የይሁዳ አንድ ናቸው። ከዚያም ዐሥራ አራቱ የቅዱስ ጳውሎስ መልእክታት ማለትም ወደ ሮሚ፤ ሁለቱ ወደ ቆሮንቶስ፤ ወደ ገላትያ፤ ወደ አፈሶን፤ ወደ ፊልላዎስ፤ ወደ ቆላስያስ፤ ከእነዚህ በኋላ ሁለቱ ወደ ተሰሎንቄ ከዚያም ወደ ሶበራውያን ሰዎች ከዚያም ሁለቱ ወደ ጢሞቴዎስ፤ አንድ ወደ ቲቶና አንድ ወደ ፊልሞና የተጻፉ መልእክ ታት ናቸው። በተጨማሪም የዮሐንስ ራእይ አለ።

እነዚህ የድኅነት ምንጮች ናቸው። የተጠሙ ሁሉ ከተማቸው በያዙት ሕያው ቃል ይረካሉ። መልካሙን ቃለ ሃይማኖት የያዙት መጻሕ ፍትም እነዚህ ናቸው። ማንም ቢሆን በእነዚህ ላይ አይጨምር፤ ከእነዚህም ላይ አይቀንስ። ስለዚህ ነገር ጌታችን ሰዱቃውያንን በተናገረ ጊዜ «መጻሕፍትን አታውቁምና ትሰታላችሁ» አለ አይሁድንም «እነርሱን ትመረምራላችሁ እነርሱም ስለእኔ የሚመነኩ ናቸው» በማለት ዝጃቸው። /ማቴ. 22÷29፤ ዮሐ. 5÷39/

ሌሎችም በተጨማሪ የሚጸቡ አሰራሪ መጻሕፍት አሉ። በቀኖናው ያልተካተቱ በአባቶች ግን አዳዲስ አማንያን እንዲያነሳቸው የታዘዙ ለምክርና ለተግላጽ የሚጠቅሙ ናቸው። የሰሎሞን ጥበብ፤ ሲራክ፤ አስቴር፤ ዮዲት፤ ጢሊት እንዲሁም ትምህርተ ሐዋርያትና ኖላዊ ዘገርማስ ናቸው።

ወንድሞቼ የቀደሙት በቀኖናው የተካተቱ ናቸው፤ ቀሪዎቹ ግን እንዲነበቡ ብቻ የታዘዙ ናቸው። በእነዚህ ውስጥ መናፍቃን የሚጠ ቅሰዋቸው ሌሎች መጻሕፍት በዝርዝሩ የሉም። ስለዚህ የእነርሱ የፈጠራ ድርሰቶች ናቸው። ታዲያ የመረጧቸውን መጻሕፍት ማን ዳፈላቸው? እነርሱ ግን ጥንታውያን ናቸው እያሉ የራሳቸውን ጊዜ ይሰጧቸዋል። ይህ ግን የዋሃንን ወደ ጥፋት የሚመሩበት ነው።

መልእክት ዘቅዱስ አትናቴዎስ ቁጥር አርባ

በንጽሕና በመዘጋጀት ለመንግሥቱ ስለመታደም

«እናንተ በፈተናዎቼ ከእኔ ጋር ጸንታችሁ የኖራችሁ ናችሁ፤ አባቴ እኔን እንደሾመኝ እኔ ደግሞ በመንግሥቱ ከማዕዴ ትብሉና ትጠጡ ዘንድ በወሥራ ሁለቱም በአስራአል ነገድ ስትፈርዱ በዙፋኖች ትቀመጡ ዘንድ ለመንግሥት አሾማችኋለሁ» /ሉቃ. 22፥28-30/ እንግዲህ በተዘጋጀው በዚያ ሰንት ለታላቅ ሰማያዊ እራት የተጠራን ሆንን። ስለዚህ «ራሳችንን እናንጸ» ሐዋርያው እንዳነሡን «በእግዚአብሔር ፍርሃት ቅድስናን ፍጹም እያደረግን ሥጋንና መንፈስን ከሚያረክስ ሁሉ» ተጠብቀን በውስጥና በአፍኦ እንከን የለሽ ጉዳሕ እንሁን /2ኛ ቆሮ. 7፥1/። በአፍኦ ራስን መግዛትን እውነተኛነትን በመልበስ በውስጥም በመንፈስና የእውነትን ቃል በማስተዋል «ወደ ጌታህ ደስታ ግባ» የሚለውን ድምፁን እንሰማለን /ማቴ. 25፥21/።

መልእክት ዘቅዱስ አትናቴዎስ ቁጥር አርባ ሁለት

ለፋሲካ ማዕድ ስለመጠራት

ወንድሞቼ ለፍጥረት ሁሉ ወደሚበቃ ወደ ታላቁና ሰማያዊው ራት ማለቴ ክርስቶስ ወደ ተሠዋበት /ወደታረደበት/ ወደ ፋሲካ ወንጌላዊ በሆነችው መጽሐፈ ምሳሌ መሠረት ጥበብ በጋራ ጠርታለች። «ፋሲካችን ክርስቶስ ታርዷልና» እንግዲህ እነዚያ ለዚህ ጥሪ የተዘጋጁት «ወደ ጌታህ ደስታ ግባ» የሚለውን ቃሉን ይሰማሉ። /ማቴ. 25፥21/

መልእክት ዘቅዱስ አትናቴዎስ ቁጥር አርባ ሦስት

መድኅኒታችን የገነትን ደጅ እንደከፈተልን

እንግዲህ ፋሲካው የእኛ ነው ጥሪውም ከዛይ ነው፤ «እኛ አገራችን በሰማይ ነውና» ቅዱስ ጳውሎስ እንዳለ /ፊል. 3፥20/ «በዚህ የምትኖር ከተማ የለችንምና ትመጣ ዘንድ ያላትን እንፈልጋለን» ከእንግዲህ ወደፊት እንመልከት፤ በዓሉን በአግባቡ እናከብር በእውነት መንግሥተ ሰማይ ታላቅ ናት። ርቀቷም የሚሰፈር አይደለም። «ሰማየ ሰማያት» እንዳለ «የጌታ ናት» /መዝ. 115፥116/ ነገር ግን ወደ እርሱ መድረስ የማይቻል መስሎን የምንዘናጋ ሳይሆን ይልቁንም ቀናኢ መሆን ይገባል። በእነዚህ በቀደሙት ሰዎች ከምሥራቅ ተወግደው በሰናዖር ደልዳላውን አግኝተው ግንብ መሥራት እንደጀመሩት እኛስ በእሳት ጡብ መጋገር /መተካላ/ እንፈልጋለን፤ ጭቃው እንደ ዝፍት፤ ጡቡም እንደ ድንጋይ እንዲሆን እንፈልጋለን? እነርሱ ቋንቋቸው ተደባልቋል፤ ሥራቸውም ወደሚልና።

ለእኛ ግን ጌታ መንገዱን በደሙ ባርከልናል፤ ምቹም አደረገው። ስለ ርቀቱም መንገዱን ያደላደለለን ብቻ አይደለም፤ ስለዚያ መጣ፤ አንዴ ተዘግቶ የነበረውን በር ከፈተልን። በእርግጥም አዳምን ከገነት ደስታ ካስወጣው ጊዜ ጀምሮ ተዘግቶ ነበርና። ኪሩቤልንና የነበልባል ሰይፍን አስቀመጠ። ወደ ሕይወት ዛፍ የሚወስደውን መንገድ ይጠ በቅ ዘንድ፤ እሁን ግን በሰፊው ተከፈተ። እንግዲህ ታላቁን ጸጋና የፍቅርን ርኅራኄ ይዞ በኪሩቤል ፊት የሚቆም ማንም ከእኛ ቀድሞ አምኖ እንደገባው ወንበዴ ለሁሉ ወደተከፈተች ገነት በራሱ ይመራል።

ቅዱስ ጳውሎስ ደግሞ «ከፍ ከፍ ያለውን የእግዚአብሔርን መጥራት ዋጋ እንዳገኝ ምልክትን እፈጥናለሁ» ይላል /ፊል. 3፥14/። ወደ ሦስተኛው ሰማይ የተወሰደበትን፤ በላይ በሰማይ ያሉ ነገሮችን ያየበትን፤ ከዚያም የተመለሰበትን በዕብራውያን መልእክቱ «ሊዳሰስ

ወደሚችል ወደሚቃጠልም እሳት ወደ ቁጥጥም ወደ ጨለማም ወደ ዐውሎ-
ነፋስም ወደ መለከት ደምዕም ወደ ቃሎችም ነገር አልደረሳችሁምና...
ነገር ግን ወደ ጽዮን ከተማ ወደ ሕያው እግዚአብሔር ከተማ ደርሳችኋል፤
ወደ ሰማያዊቱም አየረሳሌም በደስታም ወደ ተሰባስቦት ወደ አእላፋት
መላእክት በሰማያትም ወደተጻፈፉ ወደ በኩራት ማግበር » እያለ
በማስተማር ያበስረናል። /ዕብ. 12፡18-23/ በዚህ ታላቅ ኅብረት
/አንድነት/ ውስጥ ገብቶ ደስ መሰኘት የማይፈልግ ማን አለ? ወደ
እነዚህ ማግበራት ታድሞ ከእነርሱ ጋር «እናነት የአባቴ ቡሩካን ኑ ዓለም
ከተፈጠረበት ጊዜ ጀምሮ የተዘጋጀላቸውን መንግሥት ውረሱ» ሲ
ባል ለመስማት የማይመኝ ማንው? /ማቴ. 25፡34/

መልእክት ዘቅዱስ አትናቴዎስ ቁጥር አርባ አራት

ክርስቶስ ማየ ሕይወት ስለመሆኑ

ስለዚህ የሊቃና ካህናቱና የጸሐፍት አገልጋዮች የነበሩት ጌታችን
ኢየሱስ ክርስቶስ «የተጠማ ቢኖር ወደ እኔ ይምጣና ይጠጣ» ሲል በሰሙ
ጊዜና ነገሮችንም ሁሉ ባዩ ጊዜ /ዮሐ. 7፡37/ እንደ እነርሱ ዕሩቅ ብእሲ
አለመሆኑን ተረዱ። እርሱ በነቢዩ ኢሳይያስ የተነገረለት ለቅዱሳን
የሕይወት ወኃን የሚሰጠው ነው እንጂ። እርሱ በእውነት የሚማርክ
ብርሃን የአብም ቃል ነውና። ከምንጭ እንደሚፈልቅ ወንዝ ጉትን አጠጣ።
አሁን ግን ለሰው ሁሉ የመንፈስን ጸጋ ሰጠ። «የተጠማ ቢኖር ወደ እኔ
ይምጣና ይጠጣ» አለ። ዳግመኛም «የሕይወት ወኃ ወንዝ ከሆዱ ይፈል
ቃል» አለ። /ዮሐ. 7፡37/ ይህ ሰው ሌላው የማይገባ ቃል ነው፤ በእውነት
የሕይወት ብሥራት የሆነ መንፈስ ቅዱስን የሚሰጥ ሕያው እግዚአብሔር
የሚናገረው እንጂ።

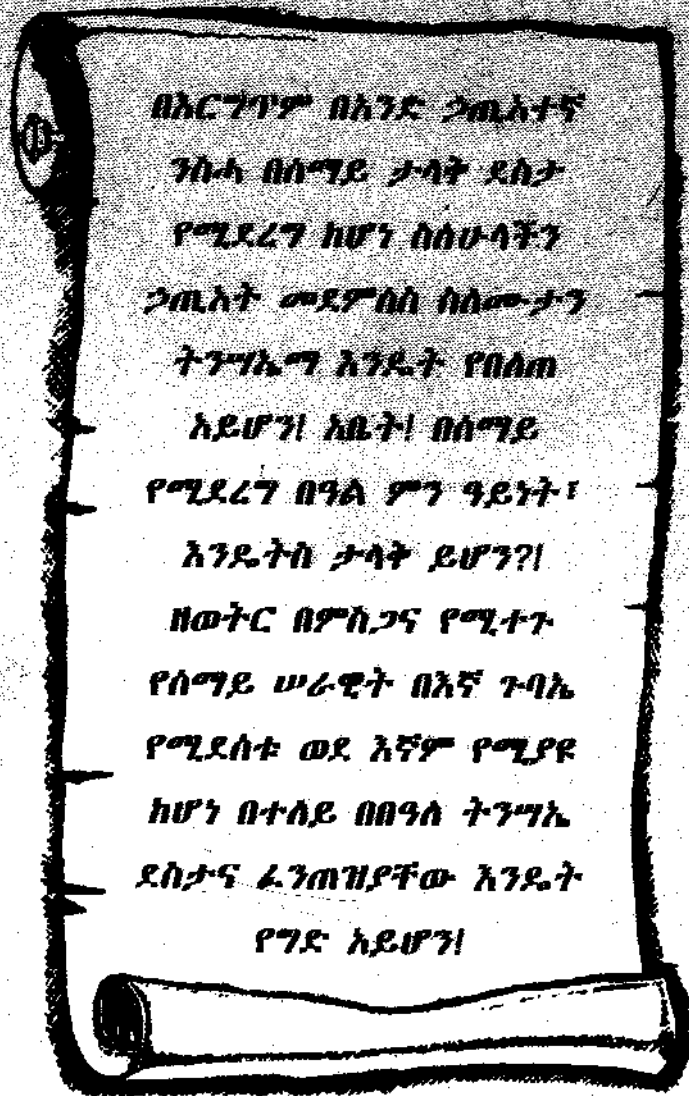
መልእክት ዘቅዱስ አትናቴዎስ ቁጥር አርባ አምስት

በዓሉ ሰማያዊ በዓል ስለመሆኑ

እንግዲህ መሥዋዕታችንን እንውሰድ፤ ድሆችንም እናሳትፍ፤
ስለእኛ ቀዳሚ ሆኖ ገባ» ተብሎ እንደተጻፈ /ዕብ. 6፡20፤ 9፡12/
ወደ ቅድስቲቱም ሥፍራ እንግባ። ይህ ታላቅ ማስረጃ ነው እንግዲህ
ችና መጻተኞች ብንሆንም ባለሟሎች ተብለን ተጠርተናል፤ ቀድሞ
ባዕዳን ብንሆንም አሁን ግን ከቅዱሳን ጋር ዜጎች ወራሾች ሆነናል፤
ሰሎሞን ምሳሌዋን የሠራለት የታላቂቱ ሰማያዊቱ ኢየሩሳሌም
ልጆች ተብለን ተጠርተናል። አስቀድሞ ሙሴ ተራራው ላይ ባየው
አምሳል የታዘዘውን እንዳደረገ በድንኳኒቱ የሆነው ሁሉ ጌታ

እንገባበት ዘንድ ያዘጋጀው የሰማያዊው ምስጢር ምሳሌ እንደነበር ግልጽ ነው። ሁሉም የቀደመው ነገር ሁሉ ለአዲሱ ምሳሌ እንደነበር አሁን የምናከብረውም በዓል በላይ ያለው የታላቁ ደስታ ምሳሌ ነውና በመዝሙር፣ በማህሌት በዓሉን ማድረግ እንጀምር።

**ምስጋና ይሁን ለአብ ለወልድ ለመንፈስ ቅዱስ
ለዘላለሙ አሜን**

በእርግጥም በአንድ ጋጠላተኛ
ንቡሓ በሰማይ ታላቅ ደስታ
የሚደረግ ከሆነ በሰህላቸው
ጋጠላት መደምሰስ ስለመታገን
ትንሣኤማ እንዴት የበለጠ
አይሆን! አይነት! በሰማይ
የሚደረግ በዓል ምን ዓይነት!
እንዴትስ ታላቅ ይሆን?!
በወትር በምስጋና የሚተጉ
የሰማይ ሠራዊት በእኛ ጉባኤ
የሚደሰቱ ወደ እኛም የሚያዩ
ከሆነ በተለይ በበዓል ትንሣኤ
ደስታና ፈንጠዝያቸው እንዴት
የገድ አይሆን!